

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

ΕΡΥΘΡΟΣ + ΣΤΑΥΡΟΣ

ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1951

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΝΤΑΘΕΛΕΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Μακένζυ Κίγκ 1 (πρώην Λυκαβηττού) ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 33 - 897

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΑΡΘΡ. 6 Α. Ν. 1092

Διεύθυνσις Περιοδικού: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Λ. Σγουρού 2

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: «ΠΥΡΣΟΣ» Α. Ε. 'Ιερὰ 'Οδὸς 61

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1.000 — 'Ετησίᾳ συνδρομὴ ἑσῶτ. Δρχ. 8.000, ἑξῶτ. 10 σελλίνια ἢ 2 δολλάρια

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

	Σελ		Page
α) 'Η ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.— β) Πέρασε πιά ὁ χειμῶνας, Ποίημα, ὑπὸ Γ. Δροσίνη	1	a) The almond tree in blossoms, by Gr. Xenopoulos. b) Winter is over, Poem, by G. Drossinis	1
Σοφοκλέους 'Ηλέκτρα, ὑπὸ Γ. Κουρμούλη	2	Helectra by Sophocles, by G. Kourmoulis	2
α) 'Όσα παιδιά ἀναπνέουν μὲ τὸ στόμα, ὑπὸ Στ. Σπεράντσα.— β) 'Υγιεινὲς Συμβουλές, ὑπὸ Α. Β.	3	a) The children. who breathe through mouth. b) Healthy advices, by A. V.	3
Λορέντζος Μανδύλης, ὑπὸ Μ. Νικολαΐδη	4	Lorentzos Mavilis, by M. Nicolaidis	4
Χάθηκε ἓνα σκυλί, ὑπὸ Α. Τροπαιάτη	5	A dog is lost, by A. Tropeatis	5
α) 'Εμπρὸς γιὰ μιὰ καινούργια 'Ελλάδα, ὑπὸ Κ. 'Αναγνωστοπούλου.— β) Χειροτεχνία	6	a) For a new Greece, by G. Anagnostopoulos. b) Handiwork	6
Οἱ δώδεκα μῆνες, ὑπὸ Ι. Μαντούδη	7	The twelve months, by I. Mantouthis	7
«'Αγὼν κατὰ τῆς ξηρασίας», ὑπὸ Πιπ. Μιχαλοπούλου	8	Against the dryness by P. Michalopoulou	8
α) 'Απὸ τῆ ζωῇ τοῦ δάσους.— β) Πρωῖνὸ ἀπόδρομο, ὑπὸ Στ. Σπεράντσα	9	From the forest life, Activity in pictures	9
Φωτογραφίαι δράσεως	10-11		10-11
α) Τὸ κρυολόγημα, ὑπὸ Στ. Σπεράντσα.— β) Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, ὑπὸ Κ. Ζευγὰ	12	a) The cold, by St. Sperantza. b) Dangers from the domestic animals	12
Τὸ κολυμβητικὸ φαινόμενο, Τζῶν Μάρσαλ, ὑπὸ Σπ. Αὐλωνίτη	13	Athletic life. by Sp. Avlonitis	13
α) Τὸ μαυρομάτικο φασόλι, ὑπὸ Α. Μεταξά.— β) 'Ιστορικὰ ἀνέκδοτα	14	a) Legends, by A. Metaxas. b) Anecdotes	14
Φλώρινα. 'Η πράσινη πόλις, ὑπὸ Π. Καλονάρου	15	Florina. by P. Kalonaros	15
Κίνησις Ε.Ε.Σ.Ν.	16-18	G.J.R.C. movement	16-18
Μαθητικὴ συνεργασία	19-21	Pupils' contribution	19-21
'Εσωτερικὴ ἐξωφύλλου: α) Τυφλὸς καὶ παραλυτικὸς, ὑπὸ Στ. Σπεράντσα.— β) 'Η μαννούλα, ὑπὸ Α. Καρακάση		Inside front cover: a) The blind and the paralytic by St. Sperantza. b) The mother, by L. Karakassis.	

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΣ

Παράλυτος, ταμένος στὴ χάρη Της νὰ πάη, σὲ μιὰ γωνιά ἐνὸς δρόμου βογγοῦσε ἐρημικοῦ.
"Ένας τυφλὸς περνοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη πλάι καὶ σκόνταψε στὰ πόδια τοῦ παραλυτικοῦ.
— Σιγὰ, δυστυχισμένε, πιδ κεί μὲ τὸ ραβδί σου. Μοῦ πάτησες τὰ πόδια καὶ πόνεσα πολὺ.
— Συχώρω με, ἀδερφέ μου, δὲ βλέπω — συλλογίσου. Στὴ στράτα γιὰ ὁδηγὸ μου δὲν ἔχω οὔτε σκυλί.
— Παράλυτος κι ἐγὼ εἶμαι πεσμένος ἐδῶ χάμου. Τὸ βόγγο μου κανέννας δὲ νιώθει τὸ βαθύ.
— Καὶ σὺ δυστυχισμένος κι ἐγὼ στὴ συμφορὰ μου! "Ας ἐνωθοῦμε, ὁ πόνος τῶν δυὸ νὰ ἐλαφρωθῇ.
— Τί τ' ὄφελος κι ἂν σμίξουν δυὸ πονεμένοι τάχα; Τὰ πόδια μου νὰ σύρω δὲ θὰ μπορέσω ἐγώ. Νάταν νὰ πάω στὴ χάρη τῆς Παναγίας μονάχα! Καὶ σὺ; Ποῦ θὰ τραβήξης μ' ἓνα ραβδί ὁδηγῶ;
— Τὰ πόδια μου βαστοῦνε κι ἔχω γερό τὸν ὦμο. Κι ἔχεις ἐσὺ δυὸ μάτια, ποῦ ἐγὼ δὲν τάχω — ὦϊμέ. "Ελα νὰ σὲ σηκώσω κι ὅς πάρωμε τὸ δρόμο. Θὰ περπατῶ γιὰ σένα καὶ βλέπε ἐσὺ γιὰ μέ.

'Η εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου μας «Μητρικὴ Στοιγὴ» εἶναι ἔργον τοῦ Λεοβίου καλλιτέχνου, ζωγράφου καὶ γλύπτου, Γ. 'Ιακωβίδη, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ἔργα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ.

Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Η ΜΑΝΝΟΥΛΑ

'Ολόκληρη ζωὴ καὶ κάθε τῆς καλὸ ἀπὸ τῆς πρώτης χαρᾶνγῆς μας τὴ δροσοῦλα, τήνε χρῶσταμε στὸ φιλί σου τὸ ἀπαλὸ γλυκεῖα μαννούλα!
... "Όσο διαβαίνουνε τὰ χρόνια χαρωπὰ κι ἀγάπη νοιώθ' ἡ τρυφερὴ μας ἡ καρδούλα τὸ πρῶτο πλάσμα ποῦ μαθαίνει ν' ἀγαπᾷ εἶν' ἡ μαννούλα!
... Σὰν μεγαλώσουμε καὶ φτάσῃ ὁ καιρὸς ποῦ συννεφιάζει τῆς ζωῆς μας ἡ αὐγούλα, Σὺ θάσαι ἥλιος τῆς ψυχῆς μας λαμπερὸς χρυσοὴ μαννούλα!
Κι ὅταν πετώντας ἡ ψυχὴ μας κεί ψηλά, στὸν οὐρανὸ θ' ἀνέβῃ πάνω στὴ στιγμούλα κ' ἐκεῖ θὰ δῇ τὴν Παναγίαν νὰ προσγελά... Κ' ἐκεῖ... ἡ Μαννούλα!

Τὸν περασμένο μῆνα ὁ πνευματικὸς κόσμος ἐβρήκῃ τὸ θάνατον τῶν 'Ακαδημαϊκῶν Γ. Δροσίνῃ καὶ Γρ. Ξενοπούλου, ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ὁποίων δημοσιεύομε τὰ ἀκόλουθα: «'Η 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά» καὶ «Πέρασε πιά ὁ χειμῶνας».

Γυρίζω ἀπὸ τὸν ἐξοχικὸ περίπατο, ποῦ ἔκαμα μὲ τὸν ἥλιο τῆς γλυκιάς αὐτῆς μέρας τοῦ Γενάρη. Τόσα ὥραια καὶ περίεργα πράγματα μοῦ ἔδειξε ὁ καλὸς φίλος, ποῦ μὲ συντρόφευε, — ἓνας 'Αρχαιολόγος καὶ 'Ιστοριοδίφης, ποῦ ξέρει τὴν 'Αττικὴν μας σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν! 'Εδῶ τὰ κρυμμένα ἐρείπια μιᾶς παλιάς ἐκκλησίας: ἐκεῖ τὰ λείψανα ἐνὸς ἱστορικοῦ σπιτιοῦ: παρακάτω ἓνα χαριτωμένο κολονάκι σκεπασμένο ἀπὸ κισσοὺς, ποῦχει κι αὐτὸ τὴν ἱστορίαν του... ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' εὐχαρίστησε περισσότερο, ἐκεῖνο ποῦ τῶχ' ἀκόμα μπροστὰ στὰ μεγεμένα μου μάτια εἶναι κάτι ποῦ δὲ μοῦ τῶδειξε ὁ φίλος μου, γιὰτὶ δὲν ἦταν κι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ δείξῃ: μιὰ ἀνθισμένη, κάτασπρη, χιονο-ἀμυγδαλιά. 'Ηταν ἡ πρώτη ποῦ ἔδλεπα φέτος καὶ μπορεῖτε πιά νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀγαλλίασίν μου. Πόσες φορές δὲν τὴ δοκιμάσατε καὶ σεῖς μπροστὰ στὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, ποῦ, μέσ' τὰ χιόνια τοῦ Γενάρη, βιάζεται νὰ ξεπετάξῃ τ' ἄσπρα τῆς ἀνθάκια καὶ νὰ φουντώσῃ μ' αὐτὰ πρὶν βγάλλῃ πράσινα φύλλα, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ πῶς ἡ 'Ανοιξὴ ἔφτασε, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα! Κάθε ἄνθρωπος, πιστεύω, τὰ ἴδια αἰσθάνεται ὅταν πρωτοβλέπῃ τὸ χειμωνιάτικο δέντρο ντυμένο ἀνοιξιὰτικὴν στολήν. Καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ χειμῶνας εἶναι ἀκόμα δριμύς, ὅταν τὰ βουνὰ εἶναι ὀλόγυρα χιονισμένα, δταν ὁ ἥλιος σκεπάζεται ἀπὸ σύννεφα κι ὅταν φυσᾷει δυνατὸς παγωμένος βοριάς. Γιατὶ ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά εἶναι σὰν νὰ μᾶς λῇ: "Εχετε θάρρος, κι ὅλ' αὐτὰ θὰ περάσουν γρήγορα. 'Η 'Ανοιξὴ εἶναι κοντὰ, ὁ οὐρανὸς θ' ἀνοιξῇ γαλάζιος, ὁ ἥλιος θὰ λάμπῃ ζεστός, ὁ δυνατὸς βοριάς θὰ γίνῃ αὐρὰ μυρωμένη, καὶ τὰ χιόνια θὰ φύγουν γιὰ νὰ στρωθοῦν πράσινα ἀνθοκεντήμενα χαλιά.

Μέτος πρωταντίκρυσαν τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά σὲ μιὰ μέρα γλυκιά κι ἡλιοφώτιστη. 'Ο οὐρανὸς ἦταν ὁλος καθαρὸς, κι ἅμα ἐγειρε ὁ ἥλιος στὸ βουνό, ἓνα χλωμοκίτρινο μισοφέγγαρο ἄρχισε νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸ ζενίθ, καὶ σιγὰ σιγὰ, νὰ δυναμώνῃ. Νύχτα γλυκιά σὰν τὴν ἡμέρα. Μὰ γι' αὐτὸ κι ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀμυγδαλιάς μοῦ φάνηκε πιδ ἄληθινή, πιδ βέβαιη. Νάτην ἡ ἀνοιξὴ, ἔφτασε! κι οἱ μέρες τώρα ὀλοένα μεγα-

λώνουν. 'Ο ἥλιος βασιλεῦει ἀκόμα νωρίς, τὰ λαμπρὰ ὅμως δειλινὰ βαστοῦν πολὺ. Τώρα καταλαβαίνουμε «λυκόφως». Καὶ τί ὁμορφὴ ἡ ὥρα αὕτη! Τί μακάρια γαλήνη χυμένη παντοῦ, στὸν οὐρανόν, στὴ γῇ καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου!... Νά τὴν ἡ 'Ανοιξὴ, ἔφτασε! Αὕτη τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, αἰσθάνεται κανεὶς τὴν προσέγγισίν της περισσότερο...

'Η ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά ἦταν στὸ περιβόλι ἐνὸς γνωστοῦ μας ξωμερίτη. Μπήκαμε μέσα, κι ἐγὼ τοῦ γύρεψα τὴν ἄδεια νὰ κόψῃ ἓνα μικρὸ κλαδί.

Μπᾶ, καὶ μεγάλο, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ προθυμίαν ὁ νοικοκύρης. Κι ἐτοίμασε τὸ κλαδευτήρι του γιὰ νὰ μοῦ κόψῃ ὁ ἴδιος. 'Ο φίλος μου ὅμως τὸν ἐμπόδισε, καὶ μὲνα δὲν μ' ἄφησε νὰ κόψω παρὰ μιὰ κορφοῦλα.

Αὐτὰ σοῦ φτάνουν μοῦ εἶπε, ἡ ἀμυγδαλιά δὲν κάνει μόνο λουλούδια ἀλλὰ καὶ καρπούς. Κι εἶναι ἀμαρτία νὰ κοτσουρεύομε ἔτσι ἓνα καρποφόρο δέντρο καὶ χρῆσιμόν. Τώρα μάλιστα, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι πολὺ φρονιμώτερο ν' ἀφήσῃς νὰ γίνουν ἀμύγδαλα τὰ λουλούδια, ποῦ θὰ μαραϊνοῦνταν ἄδικα στὸ βάρος σου, κι ὁ κύρ' Ἀντρέας ἀπὸ δῶ ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σοῦ δώσῃ ὀλόκληρο τὸ κλαδί, νὰ σοῦ στείλῃ μεθαύριο μιὰ σακκούλα φρέσκο καρπὸ. Φύγαμε μὲ δυὸ τρία λουλουδάκια ὁ καθένας. "Όταν φτάσαμε ὅμως στὴν 'Ομόνοια εἶδαμε ὀλόκληρα φορτωμένα ἀπὸ κλώνους ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς στὰ χέρια κυριῶν καὶ ἀνθοπωλῶν. Πόσες χιλιάδες ἀμύγδαλα χαμένα!... "Ε, γι' αὐτὰ τί λές; ρώτησα τὸ φίλο μου. Δὲν ἔκανε νὰ πάρουμε καὶ μεις τὸ κλαδί μας μιὰ ποῦ γίνεται τέτοια σπατάλη καὶ σπαράγγμος; Καθόλου, ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου. "Ισα ἴσα γι' αὐτό. 'Επειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ ἐμποδίσουμε ὅλο τὸ κακὸ, ποῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν θὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε καὶ μεις τὸ μερτικό μας.

'Ο φίλος μου ἔχει δίκιο. Εἶπε μιὰν ἀλήθειαν, ποῦ πρέπει νὰ τὴ θυμάται κανεὶς καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόζῃ σὲ κάθε τέτοια περίστασι.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
BIBΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55
ΑΡΙΘ. 36199

Ο σκληρός και ανόσιος έμφύλιος πόλεμος μεταξύ Αθηνών και Σπάρτης, ο γνωστός υπό το όνομα Πελοποννησιακός πόλεμος, έταλαιπώρησε την ελληνική ψυχήν όσον κανέν άλλο γεγονός της αρχαίας έθνικής ιστορίας. Η μακρά του διάρκεια, είκοσι επτά έτη μεγάλης δοκιμασίας από το 431 μέχρι το 404 π. Χ., έμάρανε σιγά σιγά την οικονομική άνθηση των Αθηνών και ήγρώσε τα εύγενη ήθη των Αθηναίων. Ο ευγενής αυτός δήμος υπό την μεγαλοφυά ήγεσίαν του Περικλέους, είχε πρό του πολέμου επιδοθή εις την ανέγερσιν αθανάτων μνημείων τέχνης, τα όποια εξησφάλισαν τον αιώνιον θαυμασμόν της ανθρωπότητας, προς το κλεινόν και ιοστέφανον άστυ της Παλλάδος Αθήνας. Οί ευτυχισμένοι εκείνοι χρόνοι όμως παρήλθον άνεπιστρεπτι, και ή έκτυφλωτική άκτινοβολία της δαμονίας και θεοφιλους πόλεως ήρχισε σιγά σιγά να άμυροῦται υπό τα σκληρά και άλλεπάλληλα πλήγματα του άπαισίου πολέμου.

Οί μεγάλοι διανοούμενο. της εποχής έθεσαν εις την έξυπνότησιν της έθνικής υποθέσεως τας κολοσσιαστας δυνάμεις και έβοήθησαν διά καταπληκτικόν πνευματικόν δημιουργημάτων εις την διατήρησιν ύψηλου φρονήματος. Μεταξύ των πνευματικών αυτών γιγάντων διαπρέπει ο θεός Σοφοκλής, ο όποιος διαπλάσσει εις τα έργα του ήρωας και ήρωίδας ήθικης άντοχής, παραδείγματα ήρωισμού, αὐτοθυσίας και εὐσεβείας ζηλευτά προς μίμωσιν.

Μεταξύ των άπαραμύλλων αυτών ήρώων διαλάμπουν δύο ύπερσοφοί γυναικείοι τύποι, ή Αντιγόνη και ή Ηλέκτρα. Η Αντιγόνη ύπερμαχεί και θυσιάζεται έν τη έκτελέσει του καθήκοντος έναντι του άδελφου, ή λεπτή γυναικεία φύσις της Ηλέκτρας σκληρύνεται μέχρι βαθμού διαπράξεως του κακουργήματος της μητροκτονίας, έν τη στερρρά άποφάσει αυτής να έκδικηθή τον άδικον θάνατον του πατρός της Αγαμέμνονος. Ο εὐσεβής Σοφοκλής έρμηνεύει την πράξιν ως βούλησιν του θεού Απόλλωνος, ένῶ ο κριτικώτερος Εὐριπίδης, ο όποιος έποίησε όμώνυμον δράμα, καταδικάζει την μητροκτονίαν.

Μετά την άλωσιν της Τροίας, ο «άνας άνδρών» Αγαμέμνων, ο ένδοξος άρχιστράτηγος των Ελλήνων, έπέστρεψεν εις την πατρίδα του τας «πολυχρύσους» Μυκήνας, όπου διά δόλου έδολοφονήθη υπό της συζύγου του Κλυταιμνήστρας και του έραστοῦ της και σφετεριστοῦ του θρόνου του Αιγίσθου. Κλασσικόν παράδειγμα κακούργου συζύγου και μητρός ή Κλυταιμνήστρα ήτο δυνατόν να έπιχειρήσει μετά του Αιγίσθου και τον φόνον του μικροῦ υιού της Ορέστου διά να άπαλλαγῇ από τον φόβον μελλοντικής έκδικήσεως. Διά τον φόβον αυτόν ή Ηλέκτρα κατώρθωσε να φυγαδεύσιν τον μικρόν άδελφόν της Ορέστην και να τον άποστείλῃ εις τον Στρώφιον εις την Φωκίδα. Εκεί έμεγάλωσε και όταν ήνδρώθη άπεφάσισε κατ' έντολήν του θεού Απόλλωνος να έλθῃ εις τας Μυκήνας και να έκδικηθή τον θάνατον του πατρός του. Προς έκτέλεσιν της άποστολής του αυτής ο Ορέστης οδηγείται από τον γηραιόν ήδη έμπιστον και έμπειρον παιδαγωγόν εις τον όποιον τον είχαν έμπιστευθῇ ή Ηλέκτρα όταν τον έφυγάδευσε και ο όποιος έκτοτε παρέμεινε πλησίον του.

Έν τῷ μεταξύ εις τα πάλοι ποτέ εύτυχῇ και ένδοξα άνάκτορά του Αγαμέμνονος εις τας Μυκήνας συμβιούν παρανόμως και βασιλεύουν ή Κλυταιμνήστρα και ο Αιγίσθος, οί όποιοι έχουν υποβάλει εις άχαρι και βασανισμένην ζωήν την Ηλέκτραν και την άδελφήν της Χρυσόθεμιν. Η Ηλέκτρα είναι ισχυρά γυναικεία φύσις, άνίκανος να υποκύβῃ εις την ανήθικον δυναστείαν της Κλυταιμνήστρας και του Αιγίσθου. Αντιδρά όσον δύναται κατά της ανηκούστου διαγωγής της μητρός της και ζῇ με την ένδόμυχον έλπίδα ότι θα έλθῃ κάποτε ή ημέρα κατά την όποιαν ο Ορέστης άνδροῦμενος θα έπιστρέψῃ ως τιμωρός του φόνου του πατρός. Η Χρυσόθεμις αντιθέτως είναι άνίσχυρος και άτολμος τύπος, λυπάται βαθιάς διά την άσυνειδησίαν της μητρός και το κατάντημα του οίκου της, αλλά δεν τολμά να έλπίσῃ εις μεταβολήν της καταστάσεως, διό και άνέχεται μοιρολατρικώς αυτήν. Ηλέκτρα και Χρυσόθεμις άποτελοῦν τί άκριβώς άνάλογον προς την Αντιγόνην και την Ισμήνην του βασιλικού οίκου των Θηβών, περί των όποιων ώμιλήσαμεν ήδη.

Γ. Ι. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών

Εις αυτό το σημείον εύρίσκονται τα πράγματα όταν καταφάνουν εις τας Μυκήνας άγνώριστοι ο Ορέστης και ο παιδαγωγός του με σκοπόν να έκτελέσουν το γνωστόν σχέδιον της έκδικήσεως. Η τραγωδία έκτυλίσσεται με έπίκεντρον και ήρωίδα την Ηλέκτραν. Ο Ορέστης εμφανίζεται άπλως ως έκτελεστής της θείας έντολής, άνευ πρωτοβουλίας και προσωπικής έξάρσεως. Εις μίαν θαυμασίαν άλληλουσίαν δραματικών σκηνών ο θεατής εισάγεται εις την υπόθεσιν και το σχέδιον του Ορέστου. Ο παιδαγωγός διηγείται τον εύχάριστον μέν διά την Κλυταιμνήστραν, άπελπιστικόν δέ διά την Ηλέκτραν μῦθον ότι δήθεν ο Ορέστης έφονεύθη εις μίαν άρματοδρομίαν. Την είδσιν άκούει με καταφανή άνακούφισιν ή Κλυταιμνήστρα βεβαία πλέον ότι δεν υπάρχει του λοιπού περίπτωσις να δώσῃ λόγον διά τας μέχρι τοῦδε άνοσίας πράξεις της. Είναι άριστοτεχνικός ο τρόπος με τον όποιον ο ποιητής άρίνει την Κλυταιμνήστραν να έκδηλώνῃ τὰ αίσθήματά της, την προσπάθειαν της να δικαιολογήσῃ την χαράν την όποιαν ήσθάνθη επί τῷ ακούσματι του θανάτου του υιού της. Δραματικῶς άφθαστος είναι ή έκσπασις του πόνου της άτυχούς Ηλέκτρας, άσυγκρίτως τραγικός ο πόνος της όταν λαμβάνῃ εις τας χείρας την λήκυθον ή οποία δῖθεν περιέχει την τέφραν του νεκροῦ άδελφου της. Θρηνεῖ την άπώλειαν της μόνης έλπίδος την όποιαν είχαν εις τον κόσμον, κατά τρόπον υπερόχως ελληνικόν.

Πλησιάζει ή μεγάλη δραματική στιγμή της άναγνωρίσεως των δύο άδελφών. Ο Ορέστης νομίζει ότι έπέστη ή στιγμή να άποκαλύψῃ εις την άδελφήν του τον μῦθον περί του θανάτου του και ή Ηλέκτρα δέχεται την άπροσδόκητον αυτήν είδσιν της χαράς εις στιγμάς κατά τας όποιās ή ψυχή της έσπάρασεν από τον πόνον. Η άλλεπαλληλία των αντιθέτων αυτών συναισθημάτων πόνου και χαράς διαφωτίζουν την ψυχικήν άνωτερότητα και το ήθικόν μεγαλείον της Ηλέκτρας, και δεικνύουν την άφθαστον δύναμιν του ποιητοῦ προς δημιουργίαν του αθανάτου αυτού ήρωϊκού γυναικείου τύπου. Την έξαρσιν εις την όποιαν εύρίσκεται ή Ηλέκτρα διακόπτει ή παρατήρησις του Ορέστου ότι πρέπει να παύσῃ να έκδηλώνῃ την χαράν της διά να μὴ προδοθῇ και κινδυνεύσῃ ή έπιτυχία του σχεδίου του.

Ο, τι έπακολουθεῖ είναι ή λύσις πλέον της τραγωδίας, ή όποια έπιτυγχάνεται διά το φόνον της Κλυταιμνήστρας και του Αιγίσθου. Την άπαισίαν σκηνήν της μητροκτονίας ο ποιητής αναπτύσσει με ωμότητα, αφήνων να έκδηλωθῇ ότι έν αντιθέσει προς τον Ορέστην ο όποιος ένεργεί κατά θείαν βούλησιν, ή Ηλέκτρα παρωθεῖ τον άδελφόν της προς την πράξιν, έν πλήρει συναισθήσει της ήθικης αναγκαιότητας αυτής.

Οί δύο όμοιοι κατά την άποφασιστικότητα τύποι, ή Αντιγόνη εις τον Οιδίποδα Τύραννον και ή Ηλέκτρα εις το όμώνυμον δράμα, διαφέρουν κατά την έκδήλωσιν του χαρακτήρος αυτών. Η μέν Αντιγόνη έκτελεῖ το θείον έργον της ταφής του άδελφου και διακηρύσσει το ύπέροχον εκείνο «οὔτοι συνέχθην, αλλά συμφιλειν έφυν», ή δέ Ηλέκτρα παροτρύνει τον άδελφόν εις την μητροκτονίαν και άπευθύνει προς αυτόν κατά την ώραν της έκτελέσεως τους άπιστεύτους διά κόρη λόγους «παῖσον, εἰ σθένεις, διπλήν», δηλαδή «κτύπησέ την ακόμη μίαν φοράν, δός της άλλη μιά». Εις άμφοτέρας τας περιστάσεις έπιτυγχάνεται μεγάλη συγκίνησις των θεατῶν, διά της άριστοτεχνικής εξέλιξεως των γεγονότων, ή όποια δικαιολογεί πλήρως την τόσον διάφορον έκδήλωσιν των κατά τα λοιπά όμοίων χαρακτήρων των δύο υπερόχων γυναικείων τύπων.

ΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΝΑΠΝΕΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών

Η άναπνοή γίνεται και πρέπει να γίνεται με τη μύτη. Έκτάκτως όμως και όσες φορές ο άέρας, που φθάνει στα πνευμόνια από τη μύτη, δεν είναι άρκετός, λ. χ. σ' ένα τρέξιμο, σε μιά μεγάλη προσπάθεια, ή άναπνοή τότε γίνεται συμπληρωματικά και με το στόμα. Όταν δόλοτελα καταργηθῇ ή άναπνοή με τη μύτη (ή ρινική άναπνοή), κατ' ανάγκην, θα μείνῃ ή στοματική άναπνοή, που πρέπει να θεωρηται πιά σαν μιά παθολογική κατάσταση. Η κατάσταση αυτή μαρτυρεῖ ή ότι υπάρχει κάποιο εμπόδιο στη μύτη (στραβό δάφραγμα, πολύποδες, άδενοειδεῖς έκθλαστήσεις κλπ.) ή ότι ο έσωτερικός χώρος της μύτης έχει στενέψει όπωσδήποτε.

Όταν το μικρό παιδί ανάγκάζεται ν' αναπνέῃ με το στόμα, το κρατεῖ σχεδόν συνεχῶς ανοικτό. Το αποτέλεσμα θα είναι λίγο-λίγο, από τη μιά να στενέψῃ το άπάνω σαγόνι, από την άλλη ο ούρανισκος να γίνῃ πιό βαθύς και να έπιβαρύνῃ έτσι την έλαττωματική άναπνευστική λειτουργία, στενεύοντας περισσότερο τον έσωτερικό χώρο της μύτης, κι από την άλλη τέλος τὰ δόντια τὰ μόνιμα στο στενό σαγόνι να φυτρώσουν στραβά. Και ξερομε, πῶς τὰ στραβά δόντια χαλοῦν και καταστρέφονται πολύ γρήγορα.

Η κατάσταση αυτή όμως έχει κι άλλες βλαβερές επιδράσεις στις λειτουργίες του οργανισμοῦ μας. Όταν άναπνεύμε κανονικά με τη μύτη, ο άέρας που περνά από την κοιλότητά της και παῖει στους βρόγχους, έφοδιάζεται πρώτα με την αναγκαία θερμότητα και με την αναγκαία υγρασία. Έπίσης καθαρίζεται από τη σκόνη κι από κάθε νοσογόνο σπέρμα, που περιέχει. Όταν όμως αντίθετα αναπνεύμε με το στόμα, και μάλιστα σε ψυχρό περιβάλλον ή ξηρό, έκθέτομε τὰ άναπνευστικά μας όργανα σ' επικίνδυνες προσβολές. Από την αιτία αυτή συχνόι είναι οί κατάρροι του φάρυγγα, του λάρυγγα, των βρόγχων, των άμυγαλαῶν, που όταν γίνουν χρόνιοι, μπορούν να προδιαθέσουν στη φυματίωσι.

Μά οί νοσηρές αλλοιώσεις των άναπνευστικῶν όργάνων μπορούν να προσβάλουν και γειτονικές κοιλότητες της κεφαλής και να δημιουργήσουν ωτίτιδες, μαστοειδίτιδες, μηνιγγίτιδες. Στατιστικῶς άπέδειξαν, ότι από 100 μηνιγγίτιδες μόνον οί 10 όφειλονται σ' άλλες αιτίες. Οί 80 όφειλονται σε παθήσεις των αὐτιῶν και οί άλλες 10 σε παθήσεις της μύτης.

Είναι μάταιο ακόμα να περιμένη κανείς κανονική ανάπτυξη του θώρακος, όταν στη μύτη υπάρχουν εμπόδια, που υποχρεώνουν τον πάσχοντα ν' αναπνέῃ άργά και έπιπόλαια. Ας έχουν τοῦτο ὑπ' ὄψει οί γυμναστές των σχολείων και οί διευθυντές των γυμναστηρίων. Ματαιοπονοῦν ακόμα και οί γιατροί, που έπιχειροῦν με τη σωματική άγωγή, με τη γυμναστική, ν' αναπτύξουν το θώρακα των παιδιῶν, χωρίς προηγουμένως να βελτιώσουν τοῦλάχιστο τη μύτη και το στόμα τους, που είναι οί πύλες στο άναπνευστικό συστηματος.

Κατά τὰ τελευταία χρόνια στο έργαστήριό της Πειραματικής Παιδαγωγικῆς του Πανεπιστημίου Αθηνών έγιναν αξιόλογες παιδομετρικές έρευνες σε χιλιάδες παιδιά κάθε ηλικίας. Δυστυχῶς δεν έγιναν μετρήσεις και στα παιδιά, που είχαν σωματικές ατέλειες. Έτσι, πολύ υποπευδύμαστε, ότι μέσα στο μεγάλο αριθμό εκείνων, που μετρήθηκαν, θα ὑπάρχαν και όχι λίγα παιδιά με άνωμαλίες μύτης και σαγονιῶν διαφόρου βαθμοῦ, που οί μετρητές δεν τις έλαβαν ὑπ' ὄψιν, γιά να μάς δώσουν σχετικά πορίσματα, που ή σπουδαιότητά των θα ήταν βέβαια σημαντική.

Μά θα μιλήσωμε ακόμα γι' αυτό το ίδιο ζήτημα.

ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ

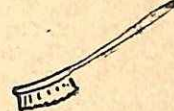
Έ, θα έχῃς δῆ, παιδί μου, πόσο μερικοί πονάνε κι από ένα κοῦφιο δόντι μέρα-νύχτα τί τραβάνε.

Όμως άμα τὰ προσέχῃς τὰ δοντάκια σου από τώρα δὲ φοβάσαι πονοδόντους πῶς θὰ νοιώσῃς κάποιαν ὥρα.

Τὰ δόντια περιποιήσι θέλουν ιδιαίτερα. Και πρώτα-πρώτα τρεῖς φορές πλύσιμο την ημέρα: Μιά τὸ πρωί σαν σηκώθῃς, παιδί μου, από τον ὕπνο, μίαν ὕστερα ἄπ' τὸ γεῦμα σου και μιά μετά τὸ δείπνο. Κι αυτό γιὰτί ὑπολείμματα τροφῶν μέσα ὑπὸ στόμα μένουνε πάντα κάμποσα κάθε φορά που τρῶς. Γιά νὰν' γερά τὰ δόντια σου μάθῃς πῶς πρέπει ακόμα νὰ τὰ κοιτάζῃς μιά φορά τὸ χρόνο κι οί γιαιτροί.

Πάντοτε νὰ τὰ πλύνετε με μιά σκληρή βουρτσίσσα. Νὰ τὰ σκαλίζετε ποτέ δὲν πρέπει με καρφίτσα.

Ποτέ σας με τὰ δόντια σας καρύδια νὰ μὴ σπάτε ή κι άλλα πράγματα σκληρά, διότι τὰ χαλάτε. Στὰ δόντια επίσης βλάπτουνε, ὅλοι οί γιαιτροί τὸ λένε, τὰ παγωμένα τὰ νερά και τὰ φαγιά που καίνε.

Κ' ἰδίως όταν πῆς νερά που είναι παγωμένα, μὴ φᾶς άμέσως ὕστερα ποτέ φαί καυτό, ἀλλ' οὔτε καί τ' αντίθετο. Τὰ δόντια τὰ καυμένα είναι πολύ ευαίσθητα και βλάπτονται μ' αυτό.

Έτσι λοιπόν. Κι άμα κανείς γερά τὰ δόντια τάχῃ, έξασφαλίζει πάντοτε κ' ένα γερό στομάχι.

A. B.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΙΑΗΣ

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Ἡ βαθεία καὶ σταθερὴ ἐπιβολή, πού ἐμπνέει ὁ ὑπέροχος συνδυασμὸς τοῦ φωτεινοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἀγνοῦ ἥθους.

Τέτοια ὑπῆρξε καὶ ὅλη ἡ μετέπειτα ζωὴ του, ἀφιερωμένη πάντα στὸ Πνεῦμα καὶ στὸ Ἔθνος.

Στὴν Κέρκυρα, ὅπου ἐζοῦσε, ἔμενε πάντα πιστὸς στὴ μελέτη καὶ στὴν Τέχνη. Ὅταν ὅμως στὴν ἐπανάστασι τῆς Κρήτης κατὰ τὸ 1896 ἐνοίωσε μέσα του τὴ φωνὴ τοῦ καθηκόντος πρὸς τὴν Πατρίδα, ἔτρεξε στὴν ἡρωϊκὴ μεγαλὸνισσὸ μαζὶ μερικὸς φίλους του καὶ πολέμησε γενναϊότατα, ὥπως ἀργότερα καὶ στὴν Ἡπειρο, ὅπου καὶ πληγώθηκε.

Ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς του ὁ Μαβίλης ἐμπνεύσθηκε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σονέτα του, πού χαρακτηρίζουν τὸ γενναῖο φρόνημα τοῦ ποιητῆ του.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ παρουσιάζει τὴν Κρήτη νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ λήν:

«Σὰν τὸ γάλα τῆς αἰγας Ἀμυγδαλαῖας
θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φίλ μου ἐμένα.
Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μέσ' στῆς θείας
ἀγκαλιάς μου τὸ σφιγμένο ἐνωμένα,
πρόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἄγνια τρία:
θάνατο, ἀθανασία καὶ ἐλευθερία».

Ποίηση καὶ ζωὴ σφιχτὰ δεμένες σὲ μιὰ τέλεια ἁρμονία.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Κέρκυρα, ὅπου ξαναγύρισε, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα ἐξακολουθεῖ νὰ τραγουδᾷ ὁ ποιητῆς, πλέκοντας θαυμαστοὺς ὕμνους στὴν ὁμορφίαν τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως καὶ στὴν δόξα τῆς ἱερῆς Γῆς. Ἰδοὺ πὼς βλέπει ἕνα Κερκυραϊκὸ τοπίο:

«Χρυσόνερο σὲ βλέπω, γιατί μ' ἔχει
μαγέψει τὸ νερὸ στὴν κρύα βρύση,
πού μέσασθε ἀπὸ τ' ἅγιο χῶμα τρέχει».

Ὁ Μαβίλης, ὡς τέλειος πολίτης, ἐνδιαφέρθηκε καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ. Ἀλλὰ καὶ στὴν πολιτικὴ ἔδειξε τὴν ἴδια πάντα εὐγένεια καὶ ἀνωτερότητα, ὥπως καὶ σ' ὅλη τὴ ζωὴ του.

Στὴν ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ τοῦ 1911, ὅπου ἦταν βουλευτῆς, ὑποστήριξε μὲ θέρμη καὶ μὲ θάρρος τὴ δημοτικὴ γλῶσσα, πού τὴν καταπολεμοῦσαν οἱ τότε «γλωσσασμύνητες».

Καὶ ἔμεινε ἱστορικὴ ἡ ἐπιγραμματικὴ φράσι τοῦ Μαβίλη, πού, ἀπαντώντας σὲ κείνους πού ἀποκαλοῦσαν «χυδαία» τὴ δημοτικὴ γλῶσσα, εἶπε: «Χυδαία γλῶσσα δὲν ὑπάρχει» ὑπάρχουν χυδαῖοι ἄνθρωποι».

Ὅταν ξέσπασε ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος (στὸ 1912), ὁ Μαβίλης ἦταν 52 χρονῶν. Δὲν εἶχε ἐπομένως ὑποχρέωσι νὰ ὑπηρετήσῃ στὸ στρατό.

Ἐνοίωθε ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα του. Καὶ γι' αὐτό, μ' ὅλα τὰ 52 του χρόνια, κατατάχθηκε ὡς ἐθελοντῆς, μετὰ τὸ βαθεῖο τοῦ λοχαγοῦ, στὸ σῶμα τῶν Γαριβαλδινῶν καὶ πολέμησε γενναϊότατα.

τα στὴν Ἡπειρο. Ἰδοὺ πὼς περιγράφει ἕνας Γαριβαλδινὸς συμμαχητῆς του τὸν ἡρωϊκὸ τὸν θάνατό του στὴ μάχη τοῦ Δρίσκου:

«Στὸ Σαραντάπορο τὸν ἐσουνάντησα γιὰ τελευταία φορὰ. Τὸν θυμάμαι σὰν τώρα. Ἐθάδιζε ἀγέρωχος, πεζὸς, μὲ τὴν κυπαρισσένια κορμοστασιά του, ξεχωρίζοντας ἀνάμεσα στὸς ἄλλους ἐρυθροχιτῶνες, πού βαδίζανε σκόρπιοι, ἄλλοι μπροστὰ κι ἄλλοι κατόπι μου.

Φτάνοντας ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα στὸ λόφο τοῦ Δρίσκου, σὲ μιὰν ἀνίστη μάχη, ὅπου τὰ ἐχθρικά βόλια πέφτανε βροχὴ κ' ἐθερίζανε τὰ παλληκάρια του, καθὼς ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κ' ἐπολεμοῦσε ὁ ἴδιος ὀρθὸς, μιὰ σφαῖρα τὸν ἐπλήγωσε στὸ πρόσωπο, τρυπώντας του πέρα καὶ πέρα καὶ τὰ δυὸ μάγουλα. Ὁ παπᾶς τοῦ Σώματος, ὁ Παπαφώτης, πού ἦταν κοντὰ του, τὸν ἔπεισε νὰ παραδώσῃ τὴ διοίκησι τοῦ λόφου σ' ἄλλον ἀξιωματικὸ καὶ νὰ πάη στὸ πρόχειρο χειρουργεῖο, πού ἦταν στὸν περίβολο τοῦ ἐρημοκλησιοῦ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, καμμιὰ ἐξακοσάρια μέτρα πρὸς πρὶν, νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν του. Γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ, τὸν ἀνέβασε σ' ἕνα μεταγωγικὸ. Πλησιάζοντας στὸ ἐρημοκλήσι ἐγύρισε νὰ ἰδῇ τὸ λόφο του, καὶ μιὰ δευτέρη σφαῖρα, χτυπώντας τον στὸ στόμα καὶ βγαίνοντας στὸν αὐχένα, τοῦ τρύπησε τὴν καρωτιδα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτανε ὁ Ρώμας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐρυθροχιτῶνων, πληγωμένος κι ἐκεῖνος στὸ χέρι. Βλέποντας τὸ Μαβίλη ἐκατάλαβε. — Σὲ συχαίρω, τοῦ εἶπε, ἀπὸ καρδίας — δίνοντάς του τὸ χέρι. Ὁ Μαβίλης, πού μόλις τὸν εἶχαν κατεβάσει ἀπὸ τὸ ζῶο, μάζεψε τὶς στερνές του δυνάμεις, στάθηκε προσοχὴ κ' ἐπῆρε τὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, πνιγμένος ἀπὸ τὸ αἷμα του, σωριάστηκε χάμου νεκρός».

Ἐτσι ἔζησε κι ἔτσι πέθανε ὁ Λορέντζος Μαβίλης. Πιστὸς μέχρι θανάτου στὰ ἰδανικά του Πνεύματος καὶ στὰ ἰδανικά τοῦ Ἔθνους του.

Ἀφιερώνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σονέτα του στὸν ἡρωϊκὸ θάνατο ἑνὸς Ἀγγλοῦ μουσουργοῦ — τοῦ Χάρρις — πού σκοτώθηκε τὸ 1897 στὴ μάχη τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, πολεμώντας στὸ ἴδιο ἀνταρτικὸ σῶμα μαζὶ μὲ τὸν Μαβίλη, ἔδωσε ὁ ἴδιος τὸν καλύτερο καὶ ἐπιγραμματικώτερο χαρακτηρισμὸ γιὰ τὴ δικὴ του ζωὴ καὶ τὸ θάνατό:

«Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρι, ἡ δόξα

(μόνη)
σοῦλειπε τοῦ θανάτου — κι ἕνα βόλι
σ' ἔστειλε ἥρωα στὸ Ἥλύσιο περι-
(βόλι).

Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ πού θὰ σὰς διηγηθῶ σήμερα μοιάζει μὲ παραμῦθι. Μοῦ τὴν εἶπαν καὶ μένα καὶ δὲν τὴν πίστεψα.

Σιγὰ-σιγὰ, ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ, κάθε φορὰ πού τὴν ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου, σὰ νὰ σχίζεται τὸ σύννεφο τοῦ παραμυθιοῦ πού τὴ σκεπάζει καὶ προβάλλουν στὰ μάτια μου μπροστὰ ζωντανά, ὀλοζώντανα ὁ Φώτης, ὁ Μπούκης, ὁ Ντόρης, ἡ Ἀννούλα — ὅλα τὰ πρόσωπα πού πῆραν μέρος, μιὰ φορὰ κι ἕνα καιρὸ, στὴν ἱστορία αὐτὴ πού θὰ σὰς διηγηθῶ τώρα ἀμέσως...

Λοιπὸν... — μιὰ φορὰ κι ἕνα καιρὸ... Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ σὰς γνωρίσω μὲ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας. Ὁ Φώτης, ὁ Ντόρης, ἡ Ἀννούλα εἶναι ὅλα τους παιδιά — σὰν καὶ σὰς παιδιά μου. Ὁ Μπούκης δὲν εἶναι παιδί — εἶναι σκύλος. Μὰ τί σκύλος! Μόνο ὁ ἀνθρώπινος λαλὰς τοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ εἶναι κι αὐτὸς ἕνα ὄμορφο, χαριτωμένο παιδί σὰν τὸς ἄλλους.

Σὰς ἔχει τύχει νὰ γνωρίσετε σκύλους πού σὲ κοιτᾶνε μὲς στὰ μάτια καὶ λές ὅτι τώρα θὰ σοῦ μιλήσουν; Ἐχουν τόση ἀνθρωπιά ὅλα αὐτὰ τὰ καλόβουλα πλάσματα τοῦ καλοῦ Θεοῦ... Μὰ ὅλα τὰ ξεπερνοῦσε ὁ Μπούκης μας.

Ὁ Μπούκης ἦταν ἕνα ὄμορφο λυκόσκυλο. Ζοῦσε σ' ἕνα σπιτί πού τοῦ ἐξασφάλιζε κάθε ἄνεσι. Κι εἶχε γιὰ φίλους του τὸ Ντόρη καὶ τὴν Ἀννούλα, δυὸ χαριτωμένα παιδιά, πού δὲν εἶχαν ἄλλον καλύτερο φίλο ἀπ' αὐτόν.

— Ποῦ εἶναι ὁ Φώτης;
— Παίζει μὲ τὸ Μπούκη...
— Ποῦ νὰ βρῖσκεται ἡ Ἀννούλα;
— Παίζει μὲ τὸν Μπούκη...

Ὅπου μιὰ μέρα, χάθηκε ὁ Μπούκης. Τὸν ἔψαξαν ἀπὸ δῶ, τὸν γύρεψαν ἀπὸ κεί, πουθενὰ νὰ τὸν βροῦν. Ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε. Κλάματα τὰ παιδιά, στενοχώρια στὸ σπιτί.

— Ἀν δὲν μοῦ βρῆτε τὸ Μπούκη θὰ πεθάνω...

Ἐκλαίγε ἡ Ἀννούλα.

— Ἐγὼ θέλω τὸ Μπούκη.

Ἐλεγε χαρὶς νὰ μπορῇ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του ὁ Ντόρης.

Ἀναφέροντας τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μπούκη στὴν Ἀστυνομία, ἔγραψαν καὶ στίς ἐφημερίδες:

«Ἀπώλεσθη σκύλος (λυκόσκυλο) ἀκόρων εἰς τὸ ὄνομα Μπούκης. Ὁ εὐρὺν ἀμειψθήσεται... κλπ.». Ὁρίζον τὸ ποσὸ τῆς ἀμοιβῆς καὶ τὴ διευθύνσι ὅπου θάπρεπε νὰ τὸν πάη ἐκεῖνος πού θὰ τὸν εὑρίσκε.

Ὁ Φώτης ἦταν ἕνα φτωχό, θεοφτώχο παιδί. Δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Οὔτε μάνα, οὔτε πατέρα, οὔτε ἀδερφό. Οὔτε καν ἕνα σκύλο...

Καὶ μιὰ μέρα τὸν βρῆκε. Σὲ μιὰν ἀπόμερη γειτονιά, χτυπημένο, λασπωμένο, καταματωμένο. Ποῖος τὸν εἶχε πληγώσει καὶ βασανίσει, δὲ μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Φώτης. Ἐκεῖνο πού ἤξερε τὸ φτωχὸ παιδί, ἦταν ὅτι ἐκεῖνο τὸ πληγωμένο σκυλί ἦταν ἕνα βασανισμένο πλάσμα, πού εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ συμπόνια κι ἀπὸ περιποίησι.

Τὸν πήρε μαζὶ του ὁ Φώτης. Τὸν ἔπλυνε, τὸν καθάρισε, τοῦ περιποιήθηκε τὶς πληγές του. Τὸν κράτησε κοντὰ του. Ἐνὰ φτωχὸ παιδί κι ἕνας δυστυχισμένος σκύλος. Τὶ εἶχαν νὰ δώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἢ, τάχα, τί μπορούσαν νὰ μοιραστοῦν; Λίγο ψωμί καὶ πολλὴ ἀγάπη. Καὶ τὰ μοιράστηκαν καὶ τὰ δύο...

Ὁ Φώτης δὲν ἤξερε τὸ ὄνομα τοῦ καινούργιου φίλου του. Τὸ φώναζε μ' ἕνα σαρὸ ὄνομα. Στὸ τέλος ἔμαθε νὰ τὸ φωνάζῃ μὲ τὰ μάτια. Νὰ τοῦ μιλάει ἀκουμπώντας τὸ χέρι του πάνω στὴ ράχη του.

Κι ἐκεῖνο ἔμαθε ν' ἀκούῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Νὰ τοῦ ἀποκρίνεται καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ, κοιτώντας τον στὰ μάτια ἢ κουνώντας τὴν οὐρά του. Τὶ δύσκολα μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν πολλές φορές μεταξύ τους οἱ ἄνθρωποι! Καὶ πόσο εὐκόλα, καμμιὰ φορὰ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκύλο...

... ..

Ὁ Φώτης δὲν διάβαζε ἐφημερίδες γιὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἀναζητοῦσαν τὸ Μπούκη ἐκεῖνοι πού τὸν εἶχαν χάσει. Οὔτε κι ὁ Μπούκης μπορούσε νὰ τὸ πῇ. Ὅσπου μιὰ μέρα...

Εἶδε ἕνας ἀστυφύλακας τὸ Φώτη μὲ τὸ Μπούκη σ' ἕνα δρόμο. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πὼς μπορούσε ἕνα τόσο φτωχὸ παιδί, σὰν τὸ Φώτη, νάχη κοντὰ του ἕνα τόσο ἀρχοντικὸ σκυλί, σὰν τὸ Μπούκη. Κι ἀπὸ κεί τὰ πράγματα τράβηξαν τὸ δρόμο τους...

Ὁ ἀστυφύλακας, ὁ Φώτης κι ὁ Μπούκης βρέθηκαν στὸ σπιτί πού εἶχε χάσει τὸ σκυλί. Ἀνέβηκαν τὴ μαρμαρένια σκάλα καὶ πρὶν προφτάσει νὰ μιλήσῃ κανένας τους, μιὰ διπλὴ φωνὴ παιδιῶν ἔσχισε τὸν ἀέρα!

— Μπούκη...

Ὁ Ντόρης κι ἡ Ἀννούλα εἶχαν τρέξει κιόλας καταπάνω στὸ σκυλί. Τὸ ἀγκαλιάσαν, τὸ φιλοῦσαν, τοῦ μιλοῦσαν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούγε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου τοῦ ὁ Φώτης. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε καὶ τὰ ἄλλα παιδιά. Ὅστε εἶχε κι ἄλλους φίλους ὁ φίλος του; Πιὸ παλαιούς καὶ — μπορεῖ — πιὸ ἀγαπημένους. Αὐτὸς, ὁ Φώτης, δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι κοντὰ τους. Καλύτερα νὰφευγε. Γιὰ νὰ ξαναμείνῃ μόνος του στὸν κόσμο. Ὁ

πὼς ἦταν καὶ πρὶν νὰ γνωρίσῃ τὸ Μπούκη. Τὸ καλύτερο πού θὰ εἶχε νὰ κάνῃ ὁ Φώτης θὰ ἦταν νὰ φύγῃ. Ὁχι μονάχα πονεμένος μὰ καὶ παραπονεμένος. Γιατί ὁ Μπούκης τώρα πού εἶχε ξαναβρεῖ τοὺς παλιούς του φίλους, ἔμοιαζε νὰ εἶχε ξεχάσει τὸν καινούργιο φίλο του.

Γλύστρησε ἀθόρυβα κι ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα ὁ Φώτης. Μὰ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ κατεβῇ πιὸ πολλὰ ἀπὸ δυὸ — τρία σκαλιά, κι ἔνωσε στὸ πρόσωπό του τὴ ζεστὴ ἀνάσα τοῦ σκυλιοῦ. Τὸν εἶδε πού ἔφευγε ὁ Μπούκης κι εἶχε τρέξει νὰ τὸν σταματήσῃ. Ὁχι, δὲ θὰ τὸν ἄφηνε νὰ φύγῃ τὸν καινούργιο φίλο του.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχαν φανῇ στὸ κεφαλόκαλο οἱ γονεῖς τῶν δυὸ παιδιῶν. Κι ὅλοι εἶχαν ἀπομείνει νὰ κοιτοῦν τὸ Μπούκη, πού εἶχε σηκώσει τὰ μπροστινά του πόδια καὶ τὰ εἶχε ρίξει καταπάνω στοὺς ὤμους τοῦ παιδιοῦ, πού ἔφευγε. Καὶ τὸ σκυλί, πότε κοιτοῦσε τὸ Φώτη καὶ πότε τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔφευγαν ἀναρρυθρὲς φωνές. Μὰ, τί; Δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί τοὺς ἔλεγε; Κι ἦταν τόσο ἀπλᾶ καὶ καθαρά αὐτὰ πού τοὺς ἔλεγε ὁ Μπούκης.

— Αὐτὸ τὸ παιδί — μιλοῦσε ὁ σκύλος — εἶναι φίλος μου. Μὲ περιποιήθηκε ὅταν ἦμουν πληγωμένος μὲ φρόντισε ὅταν πεινοῦσα καὶ μοιράστηκε μαζί μου τὸ φτωχικὸ ψωμί του. Πῶς τὸν ἀφήνετε νὰ φύγῃ; Πῶς μὲ χωρίζετε ἀπὸ κοντὰ του;

Καὶ οἱ ἄνθρωποι πού τὸν ἀκούγανε κατάλαβαν τὰ λόγια του. Κι ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶναι ἄνθρωποι μὲ καλὴ καρδιά, τὰ λόγια τοῦ Μπούκη τοὺς μίλησαν στὴν καρδιά. Ἐτσι κρατήσανε μαζί μὲ τὸ Μπούκη καὶ τὸ Φώτη στὸ σπιτί. Καὶ ζήσανε ὅλοι τους καλὰ κι ἐμεῖς ἀκόμα καλύτερα. Ὁ Ντόρης κι ἡ Ἀννούλα εἶχαν βρεῖ ἕνα καινούργιο φίλο. Κι ὁ Φώτης ἕνα σπιτί, δυὸ ἀνθρώπους πού τὸν ἀγάπησαν μετὰ τὸν καιρὸ σὰν παιδί

τους καὶ δυὸ παιδιά πού τ' ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σὰν ἀδέρφια... Ἐδῶ σταματᾷ τὸ παραμῦθί μας. Ἀν σὰς ἀρέσῃ, πιστέψτε το γιὰ ἀληθινά. Γιατί ἡ πιὸ μεγάλη ἀλήθεια στὴ ζωὴ εἶναι ἡ ἀγάπη. Τίποτε ἄλλο...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

«Ποια τὰ ἀποτελέσματα ἐκείνου καὶ τί μένει γιὰ μᾶς».

Πρὶν ἀπαντήσωμε σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, παιδιά μου Ἑλληνόπουλα, ἀθὰ συμπληρώσωμε τὸ προηγούμενόν μας δημοσίευμα γιὰ τὰ ἀναφέρωμε, ὅτι καὶ τὸ 1881 ἔκτασις περὶ τὰ 13 000 τετρ. χιλιομέτρα σημαντικὴ ὄχι μόνον γιὰ τὴν πλούσια παραγωγή της ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀγνὸς τῆς ἑλληνικῆς πληθυσμῶ, προσετέθη στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια, ἡ Θεσσαλία καὶ ἀπὸ τὴν Ἡπειρὸς ὁ νομὸς Ἄρτης. Ἔτσι, Πελοπόννησος, Ρούμελη, Θεσσαλία, Ἡπειρος, Νότιος Μακεδονία, Νότιος Θράκη, τὰ ἑλληνικὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου πλην τῆς Τενέδου, ἡ Κρήτη, ἀπελευθερώνονται διαδοχικὰ καὶ ἐνώνονται διοικητικὰ μεθ' ἑαυτὰς ἀναγνωρίζονται μετὰ τὸν πυρῆνα τῆς ἐλεύθερης Πατρίδας, πού τὴν ἀποτελοῦν ἡ Ρούμελη, ὁ Μωριάς καὶ οἱ Κυκλάδες. Γιὰ τὰ φτάσει αὐτοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καὶ γιὰ τὰ διατηρηθῇ ἀλώβητη καὶ ἀκέραια, τὸ κράτος καὶ τὸ ἔθνος ἀγωνίζονται διαρκῶς ἀπὸ τὸ 1821 ὡς τὸ 1829, τὸ 1854, τὸ 1866, τὸ 1878, τὸ 1897, τὸ 1912-1913, τὸ 1915-1922, τὸ 1940-1949. Τὸ πνεῦμα καὶ ὁ σκοπὸς, πού γεννοῦν καὶ κατευθύνουν τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων εἶναι καθαρῶς ἀνθρωπιστικὰ· δὲν ὑπολογίζουν μετὰ τί ἐφόδια ξεκινοῦν, οὔτε τί αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, πού πολεμοῦν γιὰ τὴν πατρίδα, θὰ κερδίσουν.

Μετὰ τί ξεκίνησαν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821; Μετὰ τὴν τοῦφῆκα καὶ πλειότερα ρεπάνια καὶ πελέκια, χωρὶς ἀποθήκες μετὰ πολεμοφόδια καὶ τρόφιμα, χωρὶς προῦπολογισμοὺς καὶ ἀποθέματα ἐκτὸς ἀπὸ λίγα ἰδιωτικὰ νησιώτικα κεφάλαια. Χάνουν καὶ τοὺς κάμπους, τὰ χωράφια καὶ τὰ σπῖτια καὶ ὁμῶς ἀντέχουν πολεμώντας χρόνια μετὰ τὴν γυναικόπαιδα στὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωριά. Οἱ κάμποι ἀγριεύουν ἀκαλλιέργητοι 9 χρόνια. Οἱ σωματικὰ ἀδύνατοι ξεκαθαρίζονται στὰ βουνὰ ἀπὸ κακουχίας καὶ στερήσεως.

Ὁ τουρκοκρατούμενος ἀκόμα Ἑλληνισμὸς πού πάλευε μετὰ ὅλα τὰ μέσα καὶ μετὰ τὰ ὀδυρματικὰ τεχνάσματα καὶ πονηρίες γιὰ τὰ ἐπιζῆ, θὰ μολοιζέται στὸ ἐξυγιασμένον ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι ἐλεύθερο σῶμα ζωντανὰ μικρόβια τοῦ ραγιαδισμού, πού σ' αὐτὸ τὰ εἶχε καταδεσμεύσει ἡ ἀδάμαστη ἀγωνιστικὴ τάσι πρὸς τὴν λευτεριά. Οἱ ζωϊκὲς καταβολὲς ὅμως σ' ὅλο τὸ γένος καὶ οἱ δημιουργικὲς ὁρμὲς εἶναι καθαρὰ ἑλληνικὲς· εἰμαστε ὅλοι οἱ Ἕλληνες γεννημένοι ἀνῶθεν, ἐκ Πνεύματος· ἡ προγονικὴ ζύμη ἔχει μέσα της εἰδικούς πλάστες καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθοῦν ἀπὸ Ἑλληνες προγόνους παρὰ Ἑλληνες ἀπόγονοι.

Οὔτε ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ οὔτε τὰ ἦθη τὰ ἑλληνικὰ μποροῦν νὰ θρέψουν ξένα αἱμάτα. Τὸ ἀντίθετο

ἔμπροσθ' γιὰ μιὰ καινούργια Ἑλλάδα

Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

2ον

κrunοὶ μας πρόγονοι· ἐνῶ ξένοι, πού ἡ μοῖρα τοὺς προώρισε νὰ ζήσουν στὸ ἑλληνικὸ περιβάλλον, ὄχι μόνον κοινοὶ ἀνθρώποι ἀλλὰ καὶ μορφωμένοι ἐπιστήμονες, οὔτε σὲ 20 χρόνια δὲν μιλοῦν καλὰ τὰ ἑλληνικὰ οὔτε προσαρμόζονται πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἦθη· γιὰ ἐκεῖνοι μὲν πρέπει νὰ ἀνεθῶν ἀπάτητα ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν δημιουργικὰ σκαλιά, ἐνῶ ἡμεῖς πλησιάζομε πρὸς ἐκεῖνους κατεβαίνοντας δημιουργικὰ σκαλιά, πού τὰ ἔζησαν καὶ τὰ ξεπέρασαν οἱ πρόγονοί μας. Ὑπερήφανη γιὰ μᾶς ἀλήθεια, ἀλλὰ ἀκριβὰ πληρωμένη ἐθνοβιολογικὰ μετὰ τὴν ἀποξένωσι πολλῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, πού ἡ φτώχεια τῆς πατρικῆς γῆς καὶ οἱ ἀνεξιχνίαστοι δημιουργικοὶ σκοποὶ τοῦ Πλάστου τὰ σκόρπισε στὰ πέτρατα τοῦ κόσμου ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς ἀργοναυτικῆς καὶ τῆς τρωϊκῆς ἐκστρατείας ἕως τοὺς τυχοδιωκτικοὺς ἐκπατρισμοὺς στὴς ἡπείρους τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ὅσοι μένουν ἐδῶ καὶ ὅσοι ταξιδεύουν ἀνεξαρτήτως τῆς καταλήξεώς τους τὸ ἴδιο ἐπιδιώκουν, τὸ αὐτὸ ποθοῦν καὶ ὀνειρεύονται, μιὰ καινούργια Ἑλλάδα. Γι' αὐτὸ δουλεύουν σκληρὰ ἐδῶ, γι' αὐτὸ ὑποβάλλονται σὲ σκληρὲς οἰκονομικὰ ἔξω· οἱ πρῶτοι μετὰ τὸ 1830 μετὰ τὰ μέσα καὶ τὰ ἐργαλεῖα ἀλλὰ μετὰ γερὰ καὶ σκληρὰ σῶματα ξεχερσώνουν τὴν ἀγρία γῆ, τὴν σπείρουν, τὴν φυτεύουν, τὴν ὀμορφαίνουν καὶ τὴν γεμίζουν μετὰ οἰκοδομὰς, ἐκκλησιὰς, σχολεῖα, σπῖτια, φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, λιμενικὲς ἐγκαταστάσεις, μετὰ γεμῖα πλοῖα τὰ λιμάνια, μετὰ δρόμους καὶ συγκοινωνιακὰ μέσα, καὶ στοὺς ἐρημικοὺς βαλτότοπους τοῦ σημερινοῦ Πειραιῶς, τοῦ σημερινοῦ Βόλου κλπ. πού κληρονόμησαν οἱ πατέρες μας κληροδοτοῦν θαυμαστὰ ἐπίνεια, τέλεια λιμάνια καὶ ὁμορφες πόλεις. Στὸν τόπο τῆς μικροπολιτείας καὶ τῶν ἀμπελίων τῆς καὶ τῶν λιβαδιῶν τῆς καὶ τῶν νταμαριῶν τῆς, πού ἦταν ἡ Ἀθήνα τοῦ 1834 ἡ ἑλληνικὴ μέλισσα, ἡ ἑλληνικὴ ἀράχνη δουλεύει καὶ ὁφθαλμοὶ καὶ οἰκοδομῇ τὴν μεγάλην σημερινὴν πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Δὲν ἐπιπάξεται γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ αὐτοῦ ὁ ἑλληνισμὸς· γιὰτὶ δὲν τὸν καταπλῆσσει τὸ νέον.

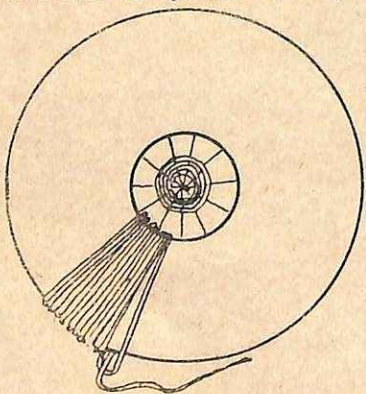
Στὸ αἷμα τοῦ ζῆ ἡ παλιά του δημιουργία· δὲν τὸν κάνουν ἐντύπωσι τὰ κτίσματά του· λατρεῖ τὸν κτίστην ἀνθρώπον μαζί μετὰ τὸν κτίστην Θεόν του καὶ ὄχι τὰ κτίσματά του. Θὰ περάσει γλῆγορα καὶ ἡ ἐπιδημία τῆς μοιρολατρίας τῆς σημερινῆς. Θὰ ρωτήσετε: «Τί θὰ κάνομε ἡμεῖς;». Στὸ ἐπόμενο θὰ ἀπαντήσουμε.

(Συνεχίζεται)

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΟΡΤΟΠΛΕΚΤΙΚΗ

1) Κόβουμε 7 κύκλους, ἀπὸ χαρτόνι ἀκτῖνα 0.04 τοῦ μ. καὶ εἰς τὸ μέσον

Σχ. 1.

κάνομε κύκλον μετὰ ἀκτῖνα 0,015 μ. ὅπως τὸ σχῆμα 1.

2) Βρέχουμε τὸ χόρτο ἐλαφρῶς νὰ μαλακώσῃ.

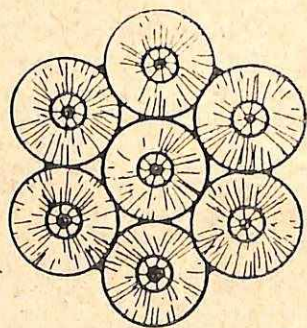
3) Τυλίγομε τοὺς κύκλους μετὰ τὸ χόρτο, ὅπως κεντοῦμε τὸ φεστόν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται καθόλου τὸ χαρτόνι. Εἰς τὸ μέσον κεντοῦμε μιὰ μυῖα μετὰ ἴδιο χόρτο σὲ λεπτὴ κλωστή. Ἐνώνομε τοὺς κύκλους μετὰ χόρτο γύρω στὸν ἕνα κύκλο (κέντρον) καὶ ἀναμεταξύ τους, σχῆμα 2.

Ἀφοῦ ἐνωθοῦν κάνομε ἄλλη μιὰ σειρὰ φεστόν ἐπάνω στὸ ἄλλο γύρω γύρω. Ἔτσι ἔχομε μιὰ πρακτικὴ καὶ πρόχειρη βάσι (sous-plat).

✱

Μετὰ τοὺς ἴδιους κύκλους πιὸ μικροῦς, ἀν θέλωμε, κάνομε ἕνα πανεράκι μετὰ βάσι ξύλινη στρογγυλὴ

γύρω στὴν ὁποῖαν καρφώνομε τοὺς κύκλους καὶ σκεπάζομε τὰ καρφία, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται μετὰ μιὰ κοτσίδα χόρτινη, πού ράβομε μετὰ κρυφὰς βελονιές, γύρω στὸ πανεράκι.

Σχ. 2.

συμβαίνει· γιὰ δύο χρόνια οἱ ξενητεμένοι Ἕλληνες μαθαίνουν καὶ μιλοῦν τὴν ἑλληνὴ γλῶσσα τῆς θετῆς πατρίδας καὶ συνθιζοῦν τὰ ξένα ἦθη ὡς ἦθη πού ἔζησαν καὶ ξεπέρασαν οἱ μα-

ΟΙ ΔΟΔΕΚΑΜΗΝΕΣ

ΙΩ. ΜΑΝΤΟΥΔΗ

Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ζοῦσε μιὰ γρηοῦλα στὴν ἀκρὴ ἐνὸς χωριοῦ. Ἦταν πολλὴ γρηά, κάπου ὀγδόντα χρόνων, ἔρημη στὸν κόσμον καὶ θεοφτωχὴ. Δὲν εἶχε κανένα γιὰ νὰ τὴν φροντίσῃ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μετὰ τὴν ἀγάπην, πού ἔχουν τόση ἀνάγκη οἱ γερῶντοι.

Κάθε πρωὶ ξεπόρτιζε ἀπ' τὸ καλυβάκι της καὶ μετὰ τὸ ταγαράκι της καὶ τὸ μαχαιράκι της τραβοῦσε γιὰ τὸ κοντινὸ δάσος πού τὰ χόρτα ἐκεῖ μέσα ἀφθονοῦσαν. Ἐπαίρνε μαζί της καὶ ἕνα ψηλὸ σχοινάκι γιὰ νὰ δειματοῖσῃ τὰ ξερόφυλλα πού θὰ βρισκεκεῖ μέσα.

Ὁ χειμῶνας βροσκοῦταν μέσ' τὴν καρδιά του· ἕνα ξεροβόρι ἐπνιγε τὴν ἀναπνοὴ τῶν ἀνθρώπων.

Μόλις ἡ γρηοῦλα ξεπόρτισε τυλιγμένη σ' ἕνα μάλλινο ποζῆ καὶ φορτωμένη μετὰ τὰ σύνεργά της, ἀγναντεύοντας τὸ μολυβένιο οὐρανὸν, σταυροκοπήθηκε κι ἐνδόμυχα εἶπε μιὰ προσευχὴ. Καὶ σὰν αὐτὴ ἡ προσευχὴ νὰ τῆς ἔδωκε δύναμι, τὸ γερωντικό της βῆμα δυνάμωσε κι ἐμπῆκε γρηγορὰ μέσα στὸ δάσος πού ἔλπιζε πὼς θὰ μαζέψῃ ἀρκετὰ ξερόφυλλα καὶ κουκουναρία πού θὰ τῆς ἔδιναν τὴν χαρὰ νὰ βράσῃ τὸ φτωχικὸ φαγάκι κ' ὕστερα μ' ὅσα θὰ τῆς ἔμειναν μιὰ καλὴ φωτιά στὸ τζάκι γιὰ τὴν νύκτα.

Ὡ! Πόσο τσοῦζει τὸ κρύο...

Ἡ γρηοῦλα ἡ καυμένη περπατεῖ μετὰ κόπο καὶ μετὰ καρδιά, γιὰτὶ ξέρεῖ πὼς διακόσια μέτρα εἶναι τὸ δάσος καὶ ὁ κρύος ἀέρας δὲ μπορεῖ νὰ περάσῃ καὶ γυρίζῃ πίσω ντροπισμένος.

Περπατεῖ - περπατεῖ ἡ γρηοῦλα καὶ νὰ, ἔφτασε στὸ δάσος πού τὸ χιόνι δὲ ὑπέρρεε νὰ τρυπώσῃ ἐκεῖ.

Οἱ πυκνὲς καὶ γερὲς φυλλωσιές τῶν δέντρων δὲν τ' ἄφησαν νὰ περάσῃ.

Τὸ ἔμπειρο μάτι τῆς γρηοῦλας ξεχωρίζει ἀνάμεσα στ' ἀγριόχορτα μιὰν ἀγκαλιὰ ζωηροῦς· εἶναι ἕνα διαλεγτὸ γορταρικό πολὺ νόστιμο. Καὶ πιὸ 'κεῖ ραδίκια καὶ βροῦδες.

Κ' ἡ γρηοῦλα τσίκι - τσίκι μετὰ τὸ μαχαιράκι της τὰ ξεριζώνει, τὰ τινάζει ἀπ' τὰ γώματα κ' ὕστερα τὰ ρίχνει στὸ ταγαράκι της. Ὡρα ὀλόκληρὴ τώρα ξεριζώνει τὰ χορταράκια καὶ γελάει χαρούμενα καὶ μιὰ στιγμὴ ὅλα ἀνασηκώνεται γιὰ νὰ πάσῃ δυὸ γερὰς ἀνάσες καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ξεορίζωμά πού θὰ τῆς χάρισῃ ἕνα ἀχνιστὸ καὶ μυρωδάτο πιάτο φαγῆτο.

Μὰ σὰν σήκωσε μετὰ πολὺ κόπο τὸ γεοσασμένον της κορμὶ εἶδε γύρω της βώδεκα παλληκάρια πού τὴν εἶχαν τριγυρίσει.

— Τί καλὰ πού ἦσθε παλληκάρια μου — τοὺς εἶπε ξεθαρρεμένη ἀπ' τὸ

παιδιάτικο βλέμμα τους καὶ συνεχίζοντας: Ποιὸς καλὸς καιρὸς, σὰς ἔφερε κοντὰ μου, χαρὰ καλορρίζικης Μάννας;

— Εἰώσατε ἀδέρφια — εἶπεν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πού φαινόταν μεγαλύτερος — καὶ θέλωμε νὰ σ' ἐρωτήσουμε γιὰ κάτι.

— Μετὰ χαρὰ μου Γυιέ μου — ἀποκρίθηκ' ἡ γρηά. Καὶ τότε ἐκεῖνος κοιτῶντας τὴν στὰ μάτια τῇ ρώτησε:

— Σ' ἀρέσει ὁ Γενάρης; Μὲ τὰ κρύα του, τὰ ξεροβόρια του καὶ μετὰ τὰ χιόνια του;

— Ὁ Γενάρης; Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος μῆνας πού μετὰ τὰ χιόνια του, γεμίζει τὴν γῆ νερό, πού τὰ ξεροβόρια σκοτώνουν ὅλες τὶς ἀρρώστειες, π' ἀνθίζουν οἱ ἀμυγδαλιές; Μὰ δίχως τὰ χιόνια τοῦ Γενάρη ὁ Μάρτης δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μπουμπουκιάσῃ.

— Τί θὰ 'λεγες γιὰ τὸ Φλεβάρη; — ρώτησε κάποιον ἄλλο παλληκάρη δίπλα στὸ πρῶτο, πού ὁ κόσμος τὸν λέει κου-

τσοφλέβαρο.

— Ὁ κακὸς κόσμος κι ὁ ἀγράμματος τὸν βρίζει. Γιὰ μένα ὅμως δὲ λέγεται κουτσός· κι ἂν τοῦ λείπουν δυὸ μέρες, ἔτσι συμπληρώνεται ὁ χρόνος καὶ τελειώνει κανονικὰ. Μὰ καὶ γιὰ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴ σοφὴ παροιμία τῶν προγόνων μας. Ὁ Φλεβάρης κι ἂν φλεβίσῃ, καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ.

Εὐχарιστήθηκε ὁ νεῖος γιὰ τὰ λόγια τὰ καλὰ καὶ τότε κάποιος ἄλλος μεγαλύτερός του ρώτησε τὴν γρηοῦλα καὶ κατόπι ἄλλος καὶ ἄλλος ὅλοι μετὰ τὴν σειρά τους.

Ἡ γρηοῦλα εἶπε καλὰ λόγια γιὰ τὸν καθενα καὶ στὸ τέλος πρόσθεσε:

— Ὁ καλὸς μας ὁ Θεὸς ἔβαλε τοὺς μῆνες σὲ μιὰ σειρά κι ἔδωσε στὸν καθένα τὸν τῆς χάρι.

Φτάνουν τὰ καλὰ σου λόγια πού μᾶς εἶπες Γιαγιά. Φαί-

νεσαι πὼς ἐκτιμᾷς ὅλους τοὺς μῆνες. Γιὰ τὸν καθένα βρήκες τὰ καλύτερα λόγια, πού δείχνουν μετὰ πόση στόχασι τοὺς μελέτησες. Ἐμεῖς εἰμαστε οἱ μῆνες Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ θ' ἀμείψουμε τὰ καλά σου λόγια. Δόσε μας τὸ ταγαράκι σου. Εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἐκεῖνος πού ἔδειξε πὼς ἦταν ὁ Δεκέμβρης.

Ἐδωσε ἡ καλὴ γρηοῦλα τὸ ταγαράκι της κ' ὕστερα τῆς τὸ ξανάδωκεν γεμάτο καὶ καλὰ σφραγισμένο.

— Πάρε το — τῆς εἶπε ὁ ἴδιος πού τῆς τὴν γυριεῖ. Πήγαινε στὸ καλυβάκι σου, κλείσου καλὰ κι ἀνοίξε τὸ ταγαράκι σου.

Μόλις τέλειωσε τὰ λόγια του, ἐγίναν ἀφαντοὶ ὅλοι μετὰς.

Φορτώθηκε τὸ βαρὺ ταγάρι της ἡ γρηά καὶ μετὰ βῆμα ἐλαφρὸ ἔφτασε στὸ καλυβάκι της καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν παραγγελίαν πού τῆς ἔδωκεν ἀμπαρώθηκε καὶ τὴν ἔκλεισε καὶ τὰ παραθυρόφυλλα τῆς. Καὶ τότε ἀνοίξε τὸ ταγαράκι της καὶ τί νὰ δῇ! Μύρια χρυσὰ φλουριά χύθηκαν στὸ πάτωμα.

Μάζεψε τὸ χρυσάφι ἡ καλὴ γρηοῦλα καὶ τὸ φῶς τῶν ματιῶν θαμπώθηκε ἀπ' τὰ δάκρυά της, μὰ δάκρυα χαρᾶς γιὰτὶ ἔβλεπε πὼς ἡ ζωὴ της ἡ λιγοστὴ ἔπαρνε ἕναν καλύτερο δρόμο.

Τώρα πιά δὲ σκιαζόταν τὴ ζωὴ. Ἀγόρασε ἕνα ὁμορφὸ σπιτάκι, τὸ στόλισε μετὰ καινούργια ἐπιπλα καὶ ἐζοῦσε τὰ ὕστερά της ξενισμένη.

Κάποιον πρωῒνὸ μιὰ γειτόνισσά της, βλέποντάς τὴν νὰ ζῇ καλύτερα ἀπ' αὐτὴν δὲν κρατήθηκε καὶ περιέργη τὴ ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, Κυρὰ γειτόνισσα, μέχρι χτὲς πέθαινες τῆς πείνας. Τὴ μέρα σου τὴν ἔτρωγες στὸ δρυμὸ γιὰ ἕνα πιάτο χόρτο. Τώρα πὼς ἄλλαξε ἡ ζωὴ σου; Μήπως βρήκες θησαυρὸ καὶ πού ξέχωνες τὰ χόρτα;

Γέλασε ἡ καλὴ γρηοῦλα καὶ μετὰ δυὸ λόγια τῆς εἶπε γιὰ τὴν ἀνταμωσί της μετὰ τὰ παλληκάρια χωρὶς νὰ τῆς πῇ τὸ τί εἰπώθηκε. Τῆς εἶπεν ὅμως ὅτι τῆς χάρισαν χρήματα.

Καὶ τότε ἡ γειτόνισσα μιὰ καὶ δυὸ στὸ δάσος τάχα πὼς μαζεύει χόρτα.

Εἶδε κι αὐτὴ γύρω της τὰ βώδεκα παλληκάρια.

Φαρμακερὰ φῖδια χύθηκαν στὸ πάτωμα.

(Συνεχίζεται στὴ σελίδα 13)

“ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣΙΑΣ,”

“Ο άνθρωπος από τα πολύ παλιά ακόμη χρόνια ύψωνει το μικρό του σώμα και προσπαθεί να υποτάξει κεραυνούς, ανέμους, βροχές, τρικυμίες και κάθε άλλο φυσικό φαινόμενο που του δυσχεραίνει τη ζωή. Είναι μικρός, το ξέρει, αλλά ξέρει ακόμη πώς ο Θεός του χάρισε λίγο από το δημιουργικό του πνεύμα, και στο πνεύμα αυτό δεν μπορεί να αντισταθεί τίποτα. Σιγά - σιγά όλα αυτά που στην αρχή τον τρόμαζαν, που με τη δύναμή τους τον έκαναν να τα πιστεύει θεούς, όλα θα τα υποτάξει και θα τα χρησιμοποιήσει όπως αυτός θέλει.

“Από τα πρώτα φαινόμενα που τον απασχόλησαν ήταν η βροχή. Όταν έβρεχε ή γη άνθιζε, οι κάμποι μοσχοβολούσαν και η έσοδα σε καρπούς ήταν πλούσια. Όταν πάλι έκανε καιρό να βρέξει, το πράσινο χανόταν από τη γη, οι βρύσες στερεύαν και μαζί με τους ανθρώπους υπέφεραν και αυτά τα ζώα, που δεν εύρισκαν τροφή. Άλλες φορές πάλι μεγάλες βροχές σε εποχή ακριβώς που δεν ήταν χρήσιμες κατέστρεφαν τα σπαρτά και χάνονταν οι κόποι και τα έξοδα χιλιάδων γεωργών και δλόκληρη ή χώρα δυστυχούσε για ένα χρόνο. Αν όμως ο μικρός άνθρωπος κατάρθωνε να υποτάξει τη βροχή, αν, όταν αυτός ήθελε και όσο ήθελε, έβρεχε, τότε ασφαλώς ένας μεγάλος παράγων ευτυχίας θα ήταν στη διάθεσή του. Αυτό βέβαια ήταν ένα όνειρο, γι’ αυτό στην αρχή ταπεινός γονάτισε στη γη και ύψωσε τα χέρια στον ουρανό ζητώντας άλλοτε να βρέξει και άλλοτε να σταματήσει. Ακόμη στην απελπισία του κατέφυγε σε μάγους και ζήτησε από τη μαγική τους δύναμη βοήθεια.

Τις πρώτες αυτές προσπάθειες διαδέχθηκε η έπιστημονική μελέτη του ζητήματος. Η έπιστήμη και πάλι, η μεγάλη θεά και η ταπεινή συγχρόνως δούλη της ανθρωπότητας, ανέλαβε να πραγματοποιήσει το τολμηρό όνειρο.

Είναι αλήθεια πως από τότε που για πρώτη φορά οι άνθρωποι έσκυψαν στα βιβλία ζητώντας μια έπιστημονική λύση έχουν περάσει πολλά χρόνια κι ακόμη δεν μπορούμε να πούμε πως το πρόβλημα λύθηκε ίκα-

Ερυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Μυρσίνης εις τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the Elem. School Mirsini in their school garden.

νοποιητικά. “Ήδη όμως έχει γίνει σημαντική πρόοδος και όπως μας διαβεβαιώνουν οι ειδικοί η «τεχνητή βροχή» πρέπει να θεωρηθεί ως μία από τις πραγματοποιημένες τελευταίες έπιτυχίες της έπιστήμης.

“Όπως είναι γνωστό, όταν συσσωρευθούν και συμπυκνωθούν σε μικρά σταγονίδια οι υδρατμοί, που βρίσκονται στην ατμόσφαιρα, σχηματίζονται νέφη. Συμπύκνωσης των υδρατμών γίνεται η κατόπιν ψύξεως ή κατόπιν αναμίξεως αέρος διαφορετικής θερμοκρασίας. Τα σταγονίδια που αποτελούν τα νέφη πέφτουν αδιάκοπα προς τη γη. Έπειδή είναι πολύ μικρά ή πτώσις γίνεται βραδυάτα, όταν δε συναντήσουν θερμά στρώματα αέρος εξατμίζονται... Για να πέσουν μέχρι του εδάφους, για να έχουμε δηλαδή το φαινόμενο, που καλούμε βροχή, πρέπει να ένωθούν πολλά σταγονίδια σε μια σταγόνα. Στην ένωσι των σταγονιδίων σημαντικό ρόλο παίζει ο ατμοσφαιρικός ηλεκτρισμός. Τα νέφη που σχηματίζουν βροχή τα ονομάζουμε βροχοφόρα, έχουν δε πάχος πάνω από 600 μέτρα.

Η τεχνητή βροχή ζητεί να συμπυκνώση τα σταγονίδια να προκαλέση την ένωσή τους σε μεγάλες σταγόνες και να προκαλέση έτσι βροχή. Για την έπιτυχία της τεχνητής βροχής έχουν χρησιμοποιηθεί διάφοροι μέθοδοι.

Μια από τις πρώτες ήταν ο βομβαρδισμός των νεφών. Η μέθοδος αυτή είχε την προέλευσή της στην παλιά λαϊκή πεποίθησι, πως πάντοτε μετά τις μεγάλες μάχες ακολουθούν βροχές. Οι βροχές αυτές απεδόθησαν στη δράση του πυροβολικού και στις έκρηξεις που διαταράσσουν τα στρώματα του αέρος. Κατά τους έπιστήμονες όμως οι πολεμικές έπιχειρήσεις δεν έχουν καμιά σχέση με τις βροχές που ακολουθούν και που είναι φυσικής έπειθής συνήθως οι έπιχειρήσεις τελειώνουν ακριβώς την εποχή που αρχίζουν οι κακοκαιρίες... Έτσι η μέθοδος αυτή έσφαλμένη κατά βάσιν απέτυχε και εγκαταλείφθηκε πολύ γρήγορα.

Έπιτυχής μέθοδος τεχνητής βροχής είναι η διά διοξειδίου του άνθρακος υπό στερεάν μορφήν, δηλαδή διά ηηρού πάγου προσβολή νέφους. Τα πρώτα πειράματα αυτής της μεθόδου έγιναν στην Αυστραλία. Η προσβολή των νεφών διά «ηηρού πάγου» έγινε από αεροπλάνου. Τα νέφη σε 21 λεπτά από της προσβολής τους ανέλυσαν σε βροχή.

Η έπιτυχία της τεχνητής βροχής θα έχει σημαντική έπίδρασι στην οικονομική εξέλιξι των χωρών. Κυρίως για τις χώρες που μαστίζονται από ξηρασία τα άποτελέσματα θα είναι ευεργετικά.

Έπειδή το κλίμα της Ελλάδος είναι έξαιρετικά ηηρό και κάθε χρόνο οι ζημιές εξ αίτιας της άνομβρίας είναι μεγάλες, έμεις οι “Ελ-

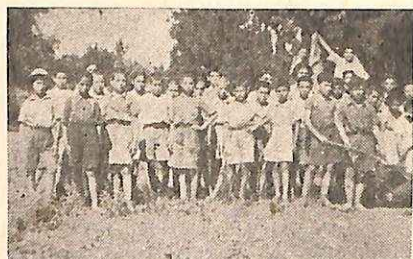
ΠΙΠΙΝΑΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ληνες παρακολουθούμε με έξαιρετικό ενδιαφέρον την πρόοδο για την «τεχνητή βροχή». Εκτός από τη μεγάλη ξηρασία του κλίματος που παρουσιάζουν όλες οι χώρες της Μεσογείου οι μεγάλες όροσειρές που έκτείνονται από ΒΔ προς ΝΑ της Ελλάδικής χερσονήσου χωρίζουν τη χώρα μας σε δύο μέρη το Ανατολικό και το Δυτικό. Οι πλούσιοι σε υδρατμούς άνεμοι, που πνέουν από τη Μεσόγειο, όταν φθάσουν στην Ελλάδα συναντούν τις δυτικές πλαγιές των ύψηλων βουνών της και αναγκάζονται να έναποθέσουν εκεί το μεγαλύτερο μέρος των υδρατμών των. Έτσι όταν φθάσουν στο Ανατολικό τμήμα της χερσονήσου είναι τελείως ηηροί.

Η διαφορά του γεωργικού πλούτου των εκτάσεων που βρίσκονται στο Δυτικό μέρος της Ελλάδος από εκείνων που βρίσκονται στο Ανατολικό ακόμη και εκείνων που βρίσκονται στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος, δείχνει καθαρά την ευεργετική έπίδρασι των βροχών.

Την άδικη λοιπόν διανομή των βροχών υπόσχεται να έπανορθώσει η «τεχνητή βροχή». Σήμερα βέβαια ακόμη οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται παρουσιάζουν πολλές ατέλειες. Για να προκληθή «τεχνητή βροχή» πρέπει απαραίτητως να υπάρχει βροχοφόρο νέφος, που δυστυχώς σε εποχές μεγάλης ξηρασίας, δηλαδή σε εποχές που έχουμε ανάγκη της «τεχνητής βροχής», δεν λείπει μόνο η βροχή, αλλά και τα βροχοφόρα νέφη... Έπίσης για να έχει πρακτικά άποτελέσματα η έφαρμογή της τεχνητής βροχής θα πρέπει να είμαστε σε θέσι να ρυθμίζουμε την έντασι και την ποσότητα του νερού που θα πέση στη γη, και ακόμη να καθορίσουμε τα όρια της περιοχής που έπιθυμούμε.

Όλες όμως αυτές οι προϋποθέσεις απαραίτητες για μια δλοκληρωτικά έπιτυχή μέθοδο, δεν έχουν έπιτευχθή. Το πρόβλημα δεν έλύθη ακόμη. Οι έπιστήμονες όμως έρευνούν και μας διαβεβαιώνουν πως είναι αισιόδοξοι.

Ερυθρ/ται Δ. Σ. 'Αργαλαστής καθαρίζουν την αυλήν του σχολείου.
Juniors of the Elem. School Argalasti clean their playground.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

“Έξυπνη είναι ή άλεπού μά και το ποντίκι του χωραφιού δεν πάει πίσω. Ένα τετραπέρατο ποντίκι του χωραφιού, ένας άρουραϊός, σκάλιζε μια μέρα με τα σκληρά νύχια του το χώμα της γης και άνοιγε δρόμο. Ξάφνου, την ώρα εκείνη της δουλειάς άκουσε κάποια βραχνή φωνή να του λέη:

—“Ε! σύ καλέ μου άδελφούλη! Έλα να με βοηθήσης. Δυό μερόνυχτα βρίσκομαι άρρωστος βαριά έδω στη σπηλιά. Έλα να με περιποιηθής για να γιάνω! “Ωχ! ό καμένος! “Ωχ! φώναζε ή φωνή και βογγούσε αυτός που φώναζε και άναστενάζε.

Τό ποντίκι, σαν άκουσε πως του μιλούσαν, σταμάτησε το σκάψιμο, τινάχτηκε που ήταν όλο χώματα, τέντωσε τα αυτιά του και ρώτησε:

— Και ποιος είσαι του λόγου σου που με φωνάζεις άδελφούλη; Έγώ άδελφόν άλλον δεν έχω. “Ο νοικοκύρης του χωραφιού που είχαμε πέρυσι τη φωλιά μας, σκόρπισε σίκαλη άνακατωμένη με φαρυάκι και τα δυό μεγαλύτερά μου άδελφία έφαγαν και φαρυακώθηκαν. Δυό μου άλλα πάλι μικρότερα τα έφαγε μια παμπόνηρη άλεπού την ώρα που βγήκαν για τροφή. Από που και ως που λοιπόν έσύ με φωνάζεις άδελφούλη; Λάθος κάνεις, φίλε μου. Έγώ άδελφός σου δεν είμαι.

— Και όμως είσαι άδελφούλης μου, άπάντησε ή βραχνή φωνή. Και για να πιστέψης ένα σου πω όλα σου τα γνωρίσματα ένα προς ένα που έχεις στο σώμα σου.

— Να τ’ άκούσω, άποκρίθηκε ό άρουραϊός. Είμαι περίεργος να τ’ άκούσω.

— Λοιπόν! Ξαναείπε ή βραχνή φωνή. Έχεις ένα σνατάκι μικρούλικο που τό βάρος του είναι λιγώτερο από 100 δράμια. Τό κορμί σου είναι γε-

μάτο από τρίχες μικρές, μαλακές. Τα αυτιά σου είναι μικρά και πλατιά και ή ούρά σου είναι μισή από τό σώμα σου. Είναι ή δεν είναι αληθινά όσα σου είπα ως έδω, άδελφούλη μου; ρώτησε ή βραχνή φωνή.

—“Ω! βέβαια! Αληθινά είναι ά-

πάντησε τό ποντίκι. Άλλά για πές μου τί άλλα γνωρίσματα έχω;

— Η μύτη σου είναι σκληρή και πολλές φορές σκάθεις και μ’ αυτή τό χώμα στη γη. Τό κεφάλι σου είναι στρογγυλούτσικο και τα δόντια σου πάρα πολύ κοφτερά. Και αν θέλεις να σου πω και άλλα ακόμη καθώς και για την τροφή σου, δε δυσκολεύομαι να τό κάμω.

— Να μου πής! να μου πής! άπάντησε τό ποντίκι.

— Η ποντικίνα, ή μάνα μας, δε γεννάει 6 - 8 φορές τό χρόνο μικρά ποντικάκια και τα βυζαίνει; Τη φωλιά μας δεν την κάνω μεσα στη γη σε βάθος λιγώτερο από μισό μέτρο; Τό ένα της μέρος δεν τό έχω για άποθήκη; Μεσα σ’ αυτή δεν κουβαλούμε όκάδες σιτάρι; Δε ζούμε πολλοί μαζί άδελφούλη μου; Και καμιά φορά δε γινόμαστε κοπάδια δλόκληρα και γεμίζουμε τα χωράφια, τα περιβόλια, τα δάση και τότε κάνω μεγάλη καταστροφή; Γι’ αυτό και οι άνθρωποι μας κυνηγούν. Για τουτό και έβαλαν φαρυακωμένη σίκαλη και πέθαναν τα άλλα μας άδελφία. Είναι σωστά και αυτά που σου είπα άδελφούλη μου, ή όχι;

— Σωστά! σωστότατα είναι. Μά για τώρα πές μου ποιους έχω έχθρούς; Άπό ποιους να προφυλάγωμαι;

— Έχωμε, άδελφούλη μου, πιό φοβερό έχθρό τόν άνθρωπο. Αυτός καθόλου δε μας χωνεύει. Μας ξεγελά με φαρυακωμένη σίκαλη με πίτυρα και βρώμη και τα τρώμε και πεθαίνουμε. Ακόμη και τουφέκια έφτιασαν έπιτήδες οι άνθρωποι και τουφεκούν στις τρύπες μας και μας πνίγουν με πνιγηρόν καπνό. Άλλά και έμεις ξέρουμε και τους τα έπιληρώνουμε. Σά μας δοθή καιρός ρίξια για ρίξια σιταριού και άλλων φυτών δεν άφίνομε άφάγωτα. Στρέμματα δλόκληρα χωραφιών είμαστε ίκανοί να καταστρέψωμε.

— Άλλον έχθρόν ποιόν έχωμε; ρώτησε ξανά τό ποντίκι.

— Έχωμε την άλεπού την παμπόνηρη και τό σκαντζόχοιρο. Αχ! αυτός ό σκαντζόχοιρος! Έχει κάτι κοφτερά δόντια στο στόμα του και κάτι άγκαθάρς στο κορμί του, που τρομάζω ακόμη και να τα συλλογίζωμαι. Είναι έτσι που σου λέγω ή όχι;

— Έτσι είναι, φίλε μου. Μά για πές μου τώρα και κάτι άλλο που θυμήθηκα; Αφού είσαι όπως λες άδελφός μου, θυμάσαι τί συμβουλές μας έδιναν οι συχωρεμένοι γονείς μας, όταν είμαστε μικρά ποντικάκια, για να προφυλαγώμαστε από τους έχθρους;

— Η πονηρή άλεπού, — γιατί αυτή ήταν που μιλούσε με τη βραχνή φωνή μέσα από τη σπηλιά, — σά δεν ήξερε τί να άπαντήσει, για να μην τα υπερδέψη και προδοθή, έστρεψε την κουθέντα αλλού:

— Ξέρεις, άδελφούλη μου, είπαμε πολλά και μου άνέθηκε ό πυρετός. Με έπιασε και δυνάτος πόνος στο κεφάλι. Ακόμη στέγνωσε και τό λαρύγγι μου από τη δίψα. Κάμε λοιπόν γρήγορα και έλα κοντά μου να με περιποιηθής; Έλα να μου τρήψης λίγο την κρουμένη ράχη μου; “Ωχ! ό καμένος! “Αχ! “Αχ! έκανε πάλι ή βραχνή φωνή.

— Α! μη βιάζεσαι! άπάντησε τό τετραπέρατο τό ποντίκι. Δεν μπορώ ακόμη νάρθω κοντά σου, αν δε μου εξηγήσης γιατί ή φωνή σου είναι βραχνή και δεν είναι ποντικίσια.

— Βράχνιασα από την άρρώστεια

μου. Άλλοτε μιλούσα πολύ καθαρά όπως μιλείς και σύ, άδελφούλη μου.

— Τότε βάλε σ’ εκείνη εκεί την τρυπίτσα την ούρά σου για να την ιδώ ειπε τό έξυπνο ποντίκι.

— Αχ! τί κρίμα! που δεν έχω ούρά! Μοι την έκοψε μια μέρα κάποια κακούργα άλεπού που με κυνήγησε. Τότε δείξε μου τό πόδι σου, ειπε ό ποντικός.

— Αχ! άδελφούλη μου! Πρίστηκαν και δεν μπορώ να τα σαλέψω και άρχισε τα βογγητά και τ’ άναστενάγωμαι.

— Ε! μά τότε έσύ είσαι άρρωστος πολύ βαριά και δεν μπορώ έγώ μόνος μου να σε γιάνω. Έχεις ανάγκη από φάρμακα και από γιατρούς. Κάθισε λοιπόν αυτό που είσαι ώσπου να πάω να σου τους φέρω. Και λέγοντας αυτά τό ποντίκι γέλασε άφίοντας την παπουργα άλεπού να τη βασανίζει ή πείνα.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΡΩΪΝΟ ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Όρες πολλές άπόψε ή νύχτα έρριχνε μπόρα δυνατή. Κοίταξε, οι λάκαοι είναι γεμάτοι μεσα στην κάμπο τόν πλατύ. Στόν κήπο πως χαροπαλεύουν τα λουλουδάκια ως στην αυγή. Τώρα γυρμένα, άρρωστημένα, λες και θα πέσουν στη γη! Μά να, που ό ήλιος ξεπροβάλλει μ’ άχτίδες, που φεγγολοιμένα. Τα λουλουδάκια ζωντανεύουν, άρχίζουν πάλι να γελούν. Στο χνώτο του ήλιου λαχταρούν τα φύλλα του τα τρυφερά. Λες κι είναι άχνες πεταλούδες, που ξετινάζουν τα φτερά. Σκούπισαν, νά, τα δάκρυά τους, στυλώνοντας, παίρνουν πνοή, να χαιρετίσουν τόν ήλιο, που ξαναδίνει τη ζωή.

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

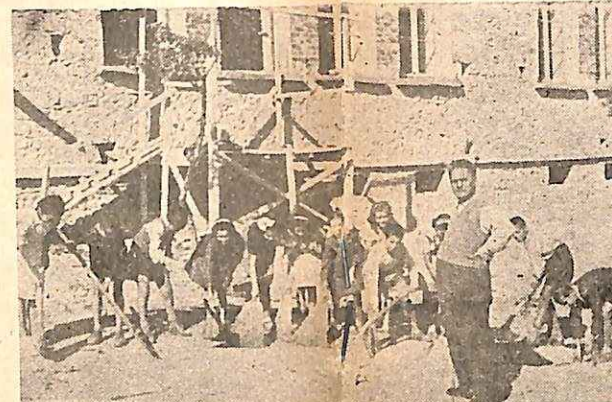
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.Ν.

Έρυθρ/ται Σχολής Χατζήβη Ν. Φιλαδελφείας με δέματα διά τὸ υιοθετηθὲν Σχολ. Μανωλιάσσης.
Juniors of Chatzibei school N. Philadelphia, with parcels for the Elem. School Manoliassa they have adopted.

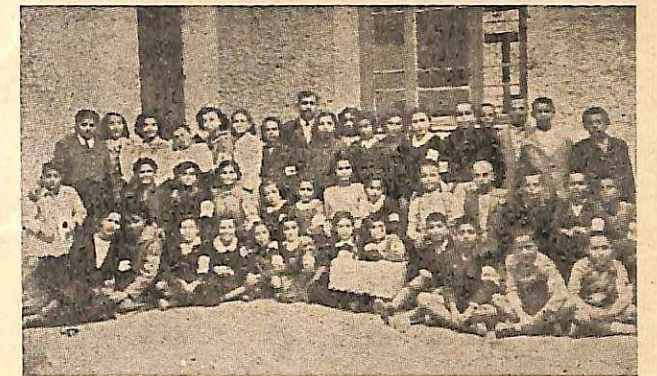
Έρυθροσταυρίται 16ου Δημοτ. Σχολείου Δ' Περιφ. Ἀθηνῶν, εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the 16th Elem. School Athens at their school garden.

Έρυθροσταυρίται Δημοτ. Σχολ. Νέας Φωκαίας — Χαλκιδικῆς καθαρίζουν τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου.
Juniors of the Elem. School Nea Phokaia cleaning their playground.

Έρυθροσταυρίται 6ου Δημοτ. Σχολ. Α' Περιφ. Πειραιῶς, εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Girl Juniors of the 6th Elem. School Piraeus, at their school garden.

Έρυθροσταυρίται 16ου Δημοτ. Σχολ. Α' Περιφ. Πειραιῶς με σχολικά εἶδη διά τὸ Δημοτ. Σχολ. Βιτίου τὸ ὁποῖον υιοθέτησαν.
Juniors of the 16th Elem. School, Piraeus, with school gifts for the elem. School Vitsi, which they have adopted

Έρυθροσταυρίται Δημοτικοῦ Σχολ. Ἀθύρων φυτεύουν δένδρα.
Juniors of the Elem. School Athyra, planting trees.

Έρυθροσταυρίται 6ου Δημοτ. Σχολ. Α' Περιφ. Πειραιῶς, ἐτοιμάζουν δέματα διά τὸν Δημ. Σχολ. Γεροπλατάνου Ἡπείρου, τὸ ὁποῖον υιοθέτησαν.
Juniors of the 6th Elem. School, Piraeus, preparing parcels, for the Elem. School Gheroplatanos-Epirus which they have adopted.

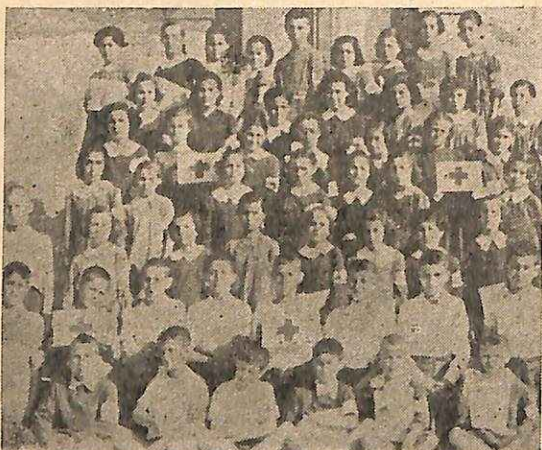
Έρυθροσταυρίται Α' Δημοτ. Σχολ. Κατερίνης, καθαρίζουν τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου.
Juniors of the 1st Elem. School Katerini -cleaning their playground.

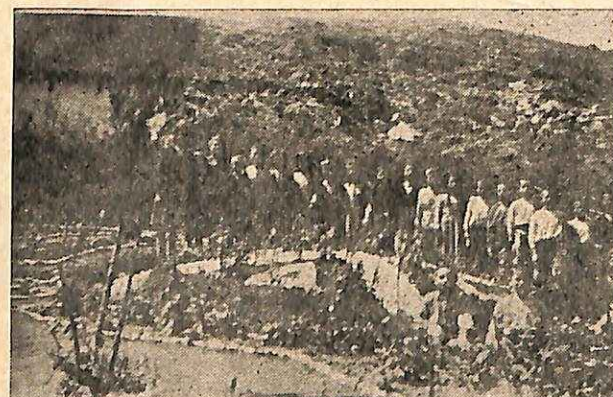
Έρυθροσταυρίται Α' Δημοτ. Σχολ. Κύμης καθαρίζουν τὰ πεύκα ἀπὸ τὰς κάμπες.
Juniors of the 1st Public Elem. School Kymi - Euboea rid the pine-trees of the caterpillars.

Έρυθροσταυρίται Δημοτ. Σχολ. Ὁρειοκάστρου — Θεσσαλονίκης περιποιούνται τὰ δένδρα.
Juniors of the Elem. School Oreokastron take care of their village trees.

Έρυθροσταυρίται Β' Δημοτ. Σχολ. Αἰγίνης με δέματα διά τὸν Δημοτ. Σχολ. Βρυσηῶν — Φαρσάλλων, τὸ ὁποῖον υιοθέτησαν.
Juniors of the 2nd Elem. School Aegina with parcels for the Elem. School, Vrisson which they have adopted.

Έρυθροσταυρίται Δημοτικοῦ Σχολ. Γαλαρινῶν — Χαλκιδικῆς εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the Elem. School Galarinou - Chalkidiki, at their school garden.

Έρυθροσταυρίται 3ου Δημοτ. Σχολ. Α' Περιφ. Ἀθηνῶν, εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the 3rd Elem. School, Athens, at their school garden.

Έρυθροσταυρίται Δημοτ. Σχολ. Θέρμου — Ναυπακτίας, καθαρίζουν τὰ πεύκα ἀπὸ τὰς κάμπες.
Juniors of the Elem. School Thermon - Naupactos rid the pine trees of the caterpillars.

Έρυθροσταυρίται 9ου Δημοτ. Σχολ. Καλλιθέας με δέματα διά τὸν Δημοτ. Σχολ. Ν. Σάντας Κομοτινῆς τὸ ὁποῖον υιοθέτησαν.
Juniors of the 9th Elem. School Kallithea, with parcels for the Elem. School N. Santa - Komotini which they have adopted.

ΤΟ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Γιατί αρρωσταίνουμε, όταν κρυολογούμε, όταν δηλαδή έκτεθούμε τὸ ρεύμα ἀέρος, σὲ κρύο, ἢ όταν βραχούμε;

Παραδέχονται, ὅτι τὸ κρυολόγημα, ὅταν προσβάλῃ τὸν ἄνθρωπο, βοηθεῖ τὰ μικρόβια, ποὺ αὐτὸς φιλοξενεῖ στὸν ὀργανισμό του, στὸ ἔργο των. Τὰ μικρόβια αὐτὰ βρίσκονται στὸν ὀργανισμό, πολὺ πρὶν ἐπιδράσῃ τὸ κρύο, ἢ μπῇκαν τῇ στιγμῇ, ποὺ ἐπιδρούσε τὸ κρύο, ἢ καὶ ἀμέσως ὕστερα ἀπ' αὐτό.

Ὅταν τὸ κρύο προσβάλῃ ἕνα μέρος τοῦ σώματος, τότε τὰ ἀγγεῖα τοῦ δέρματος στὸ μέρος ἐκεῖνο συσπώνται καὶ ἀναγκάζουν τὸ αἷμα νὰ πηγαίῃ βαθύτερα, στὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Αὕτῃ ἡ διαταραχὴ τῆς κυκλοφορίας διαρκεῖ, ὅσο διαρκεῖ καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ κρύου καὶ ἀκόμη περισσότερο πολλὰς φορές. Καὶ ἐνεργεῖ μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὰ μικρόβια ἀναπτύσσονται ἑξαιρετικὰ τὴ νοσογόνο δράσι τους. Δηλαδή τὸ κρυολόγημα ἐλαττώνει τὴν ἀμυντικὴν δυνάμειν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν ἀντίστασί του καὶ τὰ μικρόβια βρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν τότε νὰ δράσουν.

Ἀποδείχθηκε, ὅτι οἱ ἀρρώστιες δὲν εἶναι τόσο περισσότερες, ὅσο μεγαλύτερο εἶναι τὸ κρύο τῆς ἐποχῆς. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι τὸ γερὸ χειμωνιάτικο κρύο εἶναι σχεδὸν ἀκίνδυνο. Ἐνῶ ἡ ἐποχὴ, ποὺ εἶναι συχνότερα τὰ κρυολογήματα, εἶναι, ὅταν λειώνουν τὰ χιόνια καὶ ὅταν φυσοῦν ὑπόθερμοι ὕγροι ἀνεμοὶ τῆς ἀνοιξέως. Στὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὕτη τὴν κυριώτερη δράσι ἐξασκεῖ ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἐδάφους.

Παρατηρήθηκε ἀκόμη ὅτι, ὅσο λιγότερες ὥρες τὴν

ἡμέρα φαίνεται ὁ ἥλιος, τόσο περισσότερα κρυολογήματα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων σημειώνονται. Κι αὐτό, γιατί οἱ ὑπεριώδεις τοῦ ἡλίου ἀκτίνες, ποὺ ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ σκοτώνουν τὰ μικρόβια, ἐπιδρουν λιγότερο χρονικὸ διάστημα πάνω σ' αὐτά, ὅταν ὁ ἥλιος εἶναι λίγος.

Γιὰ τί ὅμως, ἐνῶ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ εἰσπνεύσῃ ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ μικροβίων, σὲ κάθε περίπτωσιν κρυολογήματος δὲν αρρωσταίνει; Καὶ γιὰ τί μερικὰ άτομα, λίγο σκληραγωγημένα σπανίως αρρωσταίνουν καὶ ἄλλα, σκληραγωγημένα τελείως, αρρωσταίνουν, μόλις κρυολογήσουν;

Στὴν περίπτωσιν αὕτη πρέπει νὰ παραδεχθούμε, ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποια προδιάθεσις. Δηλαδή πρέπει νὰ παραδεχθούμε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ μικροβιακὰ αἰτία, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ διευκολύνει τὸ κρυολόγημα. Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι διαρκῶς προδιατεθειμένοι νὰ κρυολογοῦν καὶ ἄλλοι ἔχουν σύντομη καὶ περιοδικὴ αὕτη τὴν προδιάθεσιν.

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιὰ τί, ἐνῶ πολὺ δυνατὲς ἐπιδράσεις κρύου δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν καθόλου, περνοῦν δηλαδή, χωρὶς νὰ μᾶς ἀγγίξουν, ἀντιθέτως πολὺ ἐλαφρὲς ἐπιδράσεις μᾶς δημιουργοῦν ἀρρώστιες καὶ μάλιστα καμμιὰ φορά πολὺ σοβαρὰς.

Ἄς ἀποφεύγουμε λοιπὸν, ὅχι τόσο τὸ δυνατό καὶ ξηρὸ κρύο, ὅσο τὴν ὑγρασίαν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀπὸ τὸ ξηρὸ καὶ δυνατό κρύο προφυλαγόμεσθε μὲ τὴν κίνησιν, ὅταν δηλαδή δὲν βρισκόμαστε σὲ ἀπόλυτῃ ἡσυχίᾳ καὶ ἀκίνησίᾳ.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΖΩΑ

ΚΟΣΤΑ ΖΕΥΓΔ

Ἐχινόκοκκοι. Εἶναι μικρόβια ποὺ ζοῦν εἰς βάρος τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζώων καὶ ἰδιαίτερως τῶν σκυλῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Δημιουργοῦν ἐπικίνδυνα ἀποστήματα στὰ ἐντόσθια τῶν ἀσθενῶν ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἐγχειρήσεως.

Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἐχινόκοκκισαί παθαίνει μόνον ὁποῖος ἔχει σκυλιά καὶ τ' ἀφήνει νὰ τὸν γλείφουν. Μέχρις ἐνὸς σημείου αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ· ἀλλ' ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἔπαθαν ἐχινόκοκκισαί χωρὶς νὰ ἔχουν στὴ ζωὴ τους πλησιάσει σκυλί. Ἡ μόλυνσίς τους ἐγένετο ἀπὸ ὡμά καὶ ὄχι καλοπλεγμένα χόρτα ἢ ἄλλη τροφὴ μολυσμένη.

Ὁ καλύτερος τρόπος ν' ἀποφύγῃ κανεὶς τοὺς ἐχινόκοκκους εἶναι νὰ πλύνῃ πάντοτε τὰ χεῖρά του μὲ σαποῦνι πρὶν ἀγγίξῃ τροφὴ καὶ νὰ πλύνῃ μὲ ἀφθονο νερὸ τὰ χόρτα ποὺ θέ-

λει νὰ φάγῃ ὡμά. Ἡ καλύτερη καὶ ἀσφαλέστερη μέθοδος εἶναι νὰ βουτήξῃ κανεὶς γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὰ χόρτα ἢ φρούτα σὲ βραστὸ νερὸ. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δὲν χάνουν οὔτε τὴ γεῦσιν τους, οὔτε τὴ φρεσκάδα, οὔτε τὶς βιταμίνες τους.

Ὁ μελιταῖος πυρετός. Προέρχεται ἀπὸ μικρόβιο ποὺ βρίσκεται στὸ γάλα τῆς γίδας. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παθαίνει ἀπὸ μελιταῖο ἔχει ὑψηλὴ θερμοκρασίαν γιὰ πολλὰς μέρας καὶ κινδυνεύει.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀρρώστειαν πρέπει νὰ βράζωμε τὸ γάλα ἐπὶ 10 λεπτά, δηλ. νὰ μείνῃ βράζοντας ἐπὶ 10 λεπτά. Τότε τὸ μικρόβιο σκοτώνεται καὶ κίνδυνος μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας δὲν ὑπάρχει.

Ψωρὲς ἢ ψωριάσεις. Προέρχονται ἀπὸ μικροσκοπικὰ ἔντομα ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ

ἀνοίγουν στοές. Ἀπὸ ψώρα παθαίνουν ὅλα σχεδὸν τὰ ζῶα καὶ ἀπ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐθρῇ σ' ἐπαφὴ μὲ ψωριασμένον ζῶον. Οἱ ψωριάσεις εἶναι πάρα πολὺ ἐνοχλητικὲς γιατί δίνουν ἐντονὴ φαγοῦρα ἰδίως τῇ νύκτι μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ χεριοῦ στὸν καρπὸ, στὶς κνήμες κλπ. Εὐτυχῶς εὐρέθηκε μία συσκευασία ἀπὸ θειάφι ποὺ λέγεται ἀλοιφὴ Ἑλμεριχ. Τὴν κάνουν ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ εἶναι πολὺ φθηνή. Ἀφοῦ σαπουνίσουμε καλὰ τὰ μέρη ποὺ αἰσθανόμεσθε φαγοῦρα τ' ἀλείφουμε καὶ ἐπάνω ἐπίδεσμον γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀλοιφήν ὅλη τὴ νύκτα. Αὐτὸ κάνομε 5-6 νύκτες καὶ τὰ ἔντομα σκοτώνονται.

Τὸ ἴδιο κάνομε καὶ στὰ ζῶα ποὺ ἔχουν πάθει ψωρὲς ἢ ψωριάσεις.

Ἐρυθρ/ται τῶν Ἑκπαιδευτηρίων Μεταξά - Νικόλιτς μοιράζον δῶρα στὰ παιδάκια τοῦ Μπενάκειου Ἀσφύλου. Juniors of Metaxa - Nicolits, School distribute gifts to the children of Benakeion Orphanage.

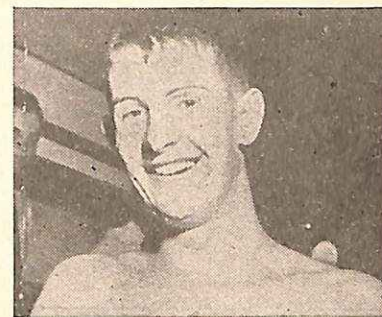
Ἀμερικανοὶ Ἐρυθροσταυρίται κατασκευάζουν δῶρα γιὰ Νοσοκομεία. American Juniors making halloween favors for a hospital.

ΤΖΩΝ ΜΑΡΣΑΛ

(Τὸ κολυμβητικὸ φαινόμενο)

ΣΠ. ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ὁ εἰκοσαετής Αὐστράλος, φοιτητῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γιάιλ, Τζῶν Μάρσαλ εἶναι σήμερα, μαζί μὲ τὸν Ἰάπωνα Χ. Φουρουχάσι, οἱ καλύτεροι κολυμβηταὶ στὸν κόσμον. Αὕτῃ τῇ στιγμῇ ὁ Μάρσαλ κατέχει περισσότερα ἀπὸ πέντε παγκόσμια ρεκόρ στὸ κολύμπι. Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι τώρα τὸ εἰδῶλο τῶν

ὁπαδῶν τοῦ ὕγρου στίβου ὅχι μόνο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλοκληρον τὸ ἡμισφαίριο. Μὲ τὸν ὑπέροχον αὐτὸ κολυμβητὴ ποὺ γλυστράει στὸ νερὸ σὰν χέλι μὲ χάρι καὶ ὁμορφίαν μεγαλύτερη καὶ ἀπ' τὰ ψάρια, ἡ Αὐστραλία ἔχει σίγουρα ἐξασφαλίσει μερικὲς Ὀλυμπιακὲς νίκες στὴν προσεχῇ Ὀλυμπιάδα τοῦ Ἑλσίνκι στὴ Φινλανδίαν, τὸ 1952. Τὶς ἐπιτυχίους ὅμως τοῦ Μάρσαλ θὰ διεκδικήσουν καὶ οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, γιατί ὁ νεαρὸς Αὐστράλος φοιτητῆς σπουδάζει μονίμως στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1949.

Ἀφορμὴ στὴν τελειοποίησιν τοῦ Μάρσαλ, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ἀπὸ τοὺς εἰδικούς σὰν κολυμβητικὸ φαινόμενο, ἦταν ὁ παγκοσμίου φήμης

προπονητῆς Ρόμπερτ Κίφουθ, τῆς Ἑθνικῆς κολυμβητικῆς ομάδος τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸ 1932 μέχρι τώρα. Ὁ Κίφουθ ὅταν τὸν εἶδε, ἔφητο ἀκόμα, νὰ κολυμπᾷ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1948 στὸ Λονδίνο, μὲ τὰ χρώματα τῆς Αὐστραλίας, φυσικά, τὸν χαρακτήρισε σὰν «ἀθλητὴ ποὺ μπορεῖ νὰ καταρρίψῃ παγκόσμια ρεκόρ». Ἐνῆργησε, λοιπὸν, ὁ περίφημος προπονητῆς νὰ τοῦ ἐγκρίθῃ ὑποτροφία 1000 δολларίων τὸ χρόνο γιὰ νὰ σπουδᾷ στὸ Πανεπιστήμιον ὅπου ὁ Κίφουθ εἶναι προπονητῆς. Τὸ πέτυχε καὶ δὲ γελάστηκε. Ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποία προώδευσε ὁ νεαρὸς κολυμβητῆς εἶναι καταπληκτικὴ. Ὁ σγουρομάλλης Τζῶν πρωτοφάνηκε σὰν «κολυμβητᾶκος» στὶς πλίνες τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Τὸν ἐπόμενον χρόνον ἀρχισε νὰ τὸν γυμνάζῃ ὁ γνωστὸς προπονητῆς Τὸμ Ντόνοτι στὴ Μελβούρνη καὶ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1946 ἔλαβε μέρος γιὰ πρώτη φορά σὲ ἐπίσημους ἀγῶνες, ὅπου καὶ ἑτερμάτισε 2ος σὲ μιὰ διαδρομὴ 110 γυαρδῶν στὸν μέτριον χρόνον 1' 19". Ἐνα χρόνο ἀργότερα ἀπέσπασε τέσσερις πρῶτες νίκες στὸ Ἑθνικὸ πρωτάθλημα τῆς Αὐστραλίας νικώντας καὶ τὸν περίφημον τότε Φρέντ Ταγιόου ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῇ τότε τὴν πέμπτη ἡμερὰ. Σήμερα ὁ Μάρσαλ κατέχει πέντε τοῦλάχιστον παγκόσμια ρεκόρ σὲ ἐπίσημα ἀγωνίσματα καὶ ἄλλα τόσα σὲ ἀγωνίσματα ποὺ δὲν συνηθίζονται (300 μ., 500 μ., 880 γυαρδῶν κλπ.). Φυσικά εἶναι καὶ ρεκορντμαν τῆς Αὐστραλίας σὲ πολλὰ κολυμβητικὰ ἀγωνίσματα. Σημαντικώτερα ἀπὸ τὰ παγκόσμια ρεκόρ τοῦ νεαροῦ Τζῶν εἶναι τῶν 200 καὶ 400 μ. «ἐλευθέρως

κολυμβήσεως». Στὰ 200 μέτρα ὁ Μάρσαλ ἐπέτυχε πέρυσι τὸν θαυμάσιο χρόνον 2' 04". 6) 10.

Ἀσφαλῶς ὁ περίφημος Αὐστράλος κολυμβητῆς δὲν πρόκειται νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸ ρεκόρ αὐτὸ νὰ ἡσυχάσῃ...

Στὰ 400 μέτρα, ὁ Τζῶν κατάρθωσε τρεῖς φορές συνέχεια, τὸν περασμένον χρόνον, νὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ τοῦ κόσμου, ποὺ κατεῖχε ὁ Γιαπωνέζος Φουρουχάσι ἀπ' τὸ 1949 μὲ 4' 33". 3. Ἡ μεγάλη του ἐξέλιξις δὲ φέιλεται κυρίως στὸν προπονητὴ τοῦ Γιάιλ γιατί ὁ Μάρσαλ δὲν ἔχει κανένα σπουδαῖο σῶμα, ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιδόσειν του. Τὸ ὕψος του δὲν εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ 1.62 καὶ τὸ βάρος του φθάει τὰ 75 κιλά. Στὸ βάρος αὐτὸ ἔδωσαν τὴν μεγαλύτερη προσοχὴν τόσο ὁ τωρινὸς προπονητῆς του, Κίφουθ, ὅσο καὶ ὁ προηγούμενος, Ντόνοτι. Φρόντισαν δηλαδή καὶ οἱ δύο νὰ τοῦ αὐξήσουν τὸ βάρος, δίνοντας μεγαλύτερη διάπλυνσιν στὸ σῶμα τοῦ κολυμβητῆ τους, γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀνάτατο δυνατό ὄριο. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ ἐπέτυχαν τὴ βελτιώσιν του, ποὺ στὸ τεχνικὸ μέρος, τοῦλάχιστον, ὁ Κίφουθ ἀναδείχθηκε ἀνώτερος.

Ἀλλὰ ὁ Μάρσαλ ἦταν γεννημένος γιὰ κολυμβητῆς. Τὸ σῶμα του ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἔμεινε στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ καὶ ἡ «πλευστικότητα» του ἔκανε ἐντύπωσιν ἀπ' ὅτου πρωτόπεσε στὸ νερὸ. Αὐτὰ εἶναι τὰ φυσικὰ του χαρίσματα, μαζί μὲ τὴν ἑξοχικὴ μὴκτὴν τοῦ δύναμι. Εἶναι ὅμως καὶ πολὺ ψυχραιμὸς καὶ τὸ σπουδαιότερον καθόλου ἐπιδεικτικὸς. Σοβαρὸς στὴ δουλειά του, δείχνει τέτοιο ζῆλον στὴν ἐπίδοσί του, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ προοδεύσῃ πολὺ ἀκόμα.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 5)

— Σ' ἀρέσει ὁ Φλεβάρης; Τὴ ρώτησεν ἕνα ἀμούστακο παλληκάρι.

— Οὐ, οὐ, κακὸς καὶ συχαμένος μῆνας. Μὰ τί περιμένεις ἀπὸ ἄν' ἡμαδεμένον;

— Καὶ γιὰ τὸν Μάρτην τί ἰδέα ἔχεις; Ρώτησε ἕνας ἄλλος.

— Σὰν καὶ τὸν Φλεβάρη. Μάρτης, γδάρτης καὶ κακὸς παλουκοκάφτης. Καλὰ, καλὰ, τῆς εἶπαν τότε. Δόσε μας τὸ ταγάρι σου. Καὶ τότε ἐκείνη ἔδωσε τὸ ταγάρι πρόθυμα καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν πὼς θὰ τῆς τὸ γεμίσουν χρυσὸ νόμισμα.

— Καὶ τώρα πάρε τὸ ταγάρι σου, πήγαινε σπῆτι σου κλειδώσου καλὰ, κλείσε καὶ τὰ παραθυρόφυλλά σου καὶ ἀνοίξέ το.

Τρέχοντας ἡ Γρηὰ ἔφτασε σπῆτι της, κλειδώθηκε καὶ ἔκλεισε τὰ παραθυρία της καὶ ἀνοίξε τὸ ταγάρι της. Μ' ἀντὶ γιὰ χρυσὸ νόμισμα, χύθηκαν στὸ πάτωμα φαρμακερὰ φίδια, ποὺ ἔπνιξαν τὴν κακὴ γειτόνισσάν.

ΙΩ. ΜΑΝΤΟΥΔΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

— Πέταξέ τὴν τὴ μουτσούνα, καλὲ Μιμῆ. Δὲν ξέρεις ὅτι εἶναι πολὺ κακὸ πρᾶμα νὰ εἰσαί... διπρόσωπος; (Ὑπὸ ΑΝ. ΒΩ.)

Α. ΜΕΤΑΞΑ

Το ξέρετε, βέβαια, το μαυρομάτικο φασόλι. Έχει, μάλιστα, χίλια δυο ονόματα! Το λέν άμπελοφάσουλα, λιανοφάσουλα, χαροφάσουλα, χαρώνια, μαυροσελαγκία, και ίσως έχουν κι άλλο όνομα που δεν το έχω υπ' όψει μου!

Προσέξτε ότι τα φασόλια αυτά έχουν μια ραφή στην κοιλιά, σαν από μαύρη κλωστή καμωμένη;...

Είναι, λέν, πραγματική ραφή αυτή κι έχει μια ολόκληρη ιστορία.

Μιά φορά κι έναν καιρό ζούσε σε κάποιο χωριό — εκεί στην Αιτωλία — μιά γρηούλα καλόκαρδη και πονετική. Έκείνη τη μέρα θα μαγειρεύε φασόλια!

Πήρε μιά χούφτα άχυρα και τάβαλε στη γωνιά! Πάνω από τα άχυρα έβαλε κάμποσα φρύγανα κι άναψε φωτιά. Έβαλε και την πυροστιά κι άπόθεσε τη χύτρα με τα φασόλια για να βράσουν!

Ένα φασόλι όμως ξέφυγε και σταμάτησε κοντά σ' ένα άχυρο που δεν είχε καή... Σέ λίγο, ξεπετάχτηκε από τη φωτιά κι ένα άναμμένο κάρβουνο κι έπεσε κοντά στο άχυρο και στο φασόλι!

Έμειναν άμύλητα για λίγο! Μά το άχυρο άνοιξε την κουβέντα: — Τί χαμπάρια άδελφια; Πώς άπό δώ;

Άπό τη φωτιά ξεπετάχτηκε — λέει το κάρβουνο! Λίγο αν έμεινα ακόμα εκεί θά είχα γίνει στάχτη.

— Φτινά τα γλύτωση κι εγώ! είπε το φασόλι. "Αν δεν ξέφευγα από της γρηάς το χέρι θά 'θραξα κι εγώ τώρα μαζί με τ' άλλα στη χύτρα...

— Μά κι εγώ τα 'δια θά πάθαινα, διάκοψε το άχυρο! Ξέφυγα από το χέρι της νοικοκυράς και γλύτωσησα...

— Είμαστε τυχεροί κι οι τρεις έκαμε το κάρβουνο! τρεις τυχεροί κάνουν καλή παρέα...

Έρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Καμαρίνης... Λαυρίου εις τόν σχολικόν κήπον. Juniors of the elem and Kamariza Lavrion at their school garden.

— "Ας ζήσουμε, λέει το φασόλι μαζί αγαπημένοι! Μά θά πρέπη να φύγουμε από δω γιατί κινδυνεύουμε... αν μ'ας δουν κάτι κακό μ'ας περιμένει..."

Και ξεκίνησαν... Στο δρόμο τους όμως συνάντησαν ένα ποτάμι... Δηλαδή ένα μικρό ρευματάκι εκεί μέσα στο δρόμο που τόχε χαράξει ή βροχή! Μά όσο μικρό και νά ήταν γι' αυτούς στάθηκε μεγάλο έμπόδιο.

— Μή στενοχωριέστε, είπε το άχυρο! Θά γίνω εγώ γεφύρι και θά περάσουμε.

Και πραγματικά στάθηκε σαν γεφύρι: "Άρχισε να περνάη πρώτο το κάρβουνο... Στην αρχή καλά τα κατάφερνε, μά καθώς προχωρούσε, φοβήθηκε και κοντοστάθηκε! Αυτό ήταν όλο. Όπως στάθηκε πήρε φωτιά το άχυρο, χώρισε στα δύο και το κάρβουνο βρέθηκε μέσα στο νερό σθεσμένο!

Το φασόλι, που ή σκηνή του φάνηκε τόσο κωμική, άρχισε να γελάει. Είναι βέβαια κακό να γελάει κανείς με τών άλλων τα παθήματα. γι' αυτό και τιμωρήθηκε... Πήγε να σκάση

.....
Για να προφυλαχθήτε από τη γρίπη άποφεύγετε τη μεγάλη κόπωση, την ψύξι, τούς πολυσυχνάστους κλειστούς χώρους και τας άσκόπους επισκέψεις εις τούς άσθενείς
.....

άπό τα γέλια. Και πραγματικά ή κοιλιά του άρχισε να σπίζεται...

Ένας ράφτης που ήταν εκεί κοντά λυπήθηκε. Πήρε γρήγορα - γρήγορα μαύρη κλωστή και έρραψε το φασολιού την κοιλιά...

Έτσι άπό τότε το μαυρομάτικο φασόλι έχει την κοιλιά του ραμμένη... Και βλέποντας την θυμάται πόσο άκαρδα είχε φερθή γελώντας για το πάθημα τών συντρόφων του. Και λυπάται!

Μά το κακό έχει γίνει και το σημάδι θά μένη στους αιώνες...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν κάποτε είπαν εις τόν 'Αλή Πασά τών 'Ιωαννίνων, ότι το καλύτερο παλληκάρι του Σουλίου είναι ο Κώστας Μπότσαρης ο άδελφός του Μάρκου, ο 'Αλής με πεποίθησι άποκρίθηκε:

— Όχι έκείνος. Ο Μάρκος που έχει τά λίγα λόγια θά φάη πολλή Τουρκία.

Τόσο φοβερά είχε γίνει το όνομα του Καραϊσκάκη μεταξόν τών έχθρων ώστε κατήντησε να λέν:

Τί φεύγεις σαν να σε κυνηγά ο Καραϊσκάκης!

Τόν 'Ιούλιο του 1824 ο γενναίος Κανάρης κατώρθωσε να ανατινάξη μίαν τουρκική φρεγάτα στο στενό Τήνου — Μυκόνου. Η κυβέρνησις

θέλοντας να επιβραβεύση το σπουδαίο αυτό κατώρθωμα τόν ρώτησε τί άμοιβή θά ήθελε. «Ένα καράβι για να πάω να συμπληρώσω το έργο μου» ήταν ή άπάντησις του Κανάρη.

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Όταν έφθασε στην Πελοπόννησο ο Δράμαλης, σταλμένος από το Σουλτάνο για να καταπνίξη την Έπανάστασι, ο στρατός του βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Άποκλεισμένος στην πεδιάδα του 'Αργους ύπόφερε από έλλειψι τροφών και τά φορτηγά ζώα του ψόφησαν όλα. Ήταν λοιπόν άναγκασμένος ο Δράμαλης ή να προχωρήση προς την Τρίπολι ή να επιστρέψη στην Κόρινθο.

Ο Κολοκοτρώνης που είχε αντιληφθή τη δύσκολη θέση τών Τούρκων, για να ματαιώση κάθε άπόπειρα του Δράμαλη να προχωρήση προς την Τρίπολι, σοφίστηκε το έξης τέχνασμα: Τη νύχτα της 23 'Ιουλίου 1822 σκόρπισε πολλούς στρατιώτες στα γύρω βουνά, άπ' όπου περνούσε ο δρόμος για την Τρίπολι, και έδωσε διαταγή να άνάψη ο καθένας τους άπό τρεις μεγάλες φωτιές, τις οποίες να διατηρήσουν όλη τη νύχτα. Το ίδιο έγινε και τά έπόμενα βράδια.

Βλέποντας ο Δράμαλης τις άμέτρητες έκείνες φωτιές και νομίζοντας πως όλα τα βουνά ήταν γεμάτα από Έλληνες πολεμιστές, έγκατέλειψε κάθε σκέψη προελάσεως προς την Τρίπολι και άποφάσισε να γυρίση στην Κόρινθο. Περνώντας όμως τα στενά τών Δερβενακίων έπαθε πανωλεθρία, για την οποία πολύ είχε συντελέσει και το παραπάνω τέχνασμα του Κολοκοτρώνη.

.....
Τά Γραφεία μας μετεφέρθησαν άπό της 31ης 'Ιανουαρίου έ. έ. εις τά νέα κτίρια του Έλλην. Έρ. Σταυρού οδός Μ α κ έ ν ζ υ Κ ι γ κ 1 (πρώην Λυκαβητού).
.....

Νεαρά γυναίκα από την περιοχή Φλωρίνης.

Προχωρώντας με το τραίνο της Θεσσαλονίκης — Μοναστηρίου, άφου περάσουμε τόν έλλάδη κάμπο του 'Αξιού και 'Αλιάκμονος προς την ιστορική Βέρροια και τη Νάουσα, άνηφορίζουμε προς την Έδεσσα και ύστερα περνούμε τη λίμνη του 'Οστρούβου, φθάνοντας στο 'Αμόνταιο. 'Απ' εκεί και πέρα βρισκόμαστε στο έδαφος του νομού Φλωρίνης, της οποίας ή περιοχή αντιστοιχεί προς την αρχαία 'Ορεστίδα και τη Λυγκηστίδα, τμήματα του αρχαίου ελληνικού βασιλείου της Μακεδονίας.

Φθάνοντας στο 'Αρμενοχώρι, αντικρύζουμε μίαν ωραιότατη πολιτεία με νεώτατα κτίρια, που προκαλούν το θαυμασμό κάθε επισκέπτου. Είναι ή Φλώρινα, ο άκραιός σταθμός του Έλληνικού Κράτους και του ελληνικού πολιτισμού. Μέχρι το 1912 ή Φλώρινα ήταν μιά άσημαντη τουρκόπολις, γεμάτη λάσπη, καλντιρίμια και παλιοκαλύδες, ή έτοιμόρροπα τσατμαδένια σπίτια, χωρίς χαρακτήρα. Σήμερα είναι μιά ωραιότατη πόλις με ρυμοτομία, γεμάτη ζωή, κίνησι και πρόοδο και με πλέον άπό 20 χιλιάδες κατοίκους. Οι ώραιες της οικοδομές, που έγιναν μετά την άπελευθέρωσι, την κάνουν να φαίνεται μεγαλοπρεπέστατη και θελκτική, όπως τη βλέπουμε άπό μακριά μέσα στο καταπράσινο της περιβάλλον.

Η Φλώρινα βρίσκεται στο στόμιο μιάς βαθύτατης χαράδρας, στην ανατολική πλευρά της όροσειράς του Βαρνούντος (Περιστερί), σε ύψος 680 μέτρα άπό την έπιφάνεια της θαλάσσης. Τά γύρω βουνά είναι γεμάτα χιόνια και δίνουν στην περιοχή μίαν άφάνταστη γοητεία και μεγαλοπρέπεια. Ο κάμπος της είναι καταπράσινος άπ' τα σπαρτά και την πλουσιωτάτη βλάστησί της. Το κρύο είναι τσουχτερό το χειμώνα, πολλές φορές κάτω άπό 10 υπό το μηδέν. Μά το καλοκαίρι είναι χαρά Θεού σ' αυτά τά μέρη. Γιατί τά νερά της είναι άφθονα και το κλίμα πολύ υγιεινό.

ΦΛΩΡΙΝΑ Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΠΟΛΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ

Αυτό φαίνεται άπό τη φυσιογνωμία τών κατοίκων της, που είναι όλοι ζωηροί και ροδοκόκκινοι. Θαυμάζει κανείς τη δραστηριότητα και τη σκληραγωγία τους και πρό παντός τών γυναικών άπό τά γύρω χωριά, που έρχονται στο έβδομαδιαίο παζάρι του Σαββάτου στη Φλώρινα για να πουλήσουν τά χορταρικά, τά φρούτα, τά πουλερικά, τις βελέντζες, τά σκουτιά, και τά άλλα έργα τών χειρών και της παραγωγής των.

Η Φλώρινα χάρις στη βοήθεια τών ξενιτεμένων στην 'Αμερική παιδιών της έχει θαυμασία σχολικά κτίρια: Γεωργική Σχολή, 'Αγροκήπιο, Δημοτικό Νοσοκομείο, Βιβλιοθήκη και άλλα ιδρύματα. Άπό το φυ-

λέγεται και γράφεται άπό πολλούς ότι ή Φλώρινα είναι πόλις νέα. Στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι αλήθεια. Στη θέση της Φλωρίνης ήταν ή αρχαία ελληνική πόλις «Μελισσών» και κατά τούς Βυζαντινούς χρόνους ή πόλις «Χλωρίς», της οποίας το όνομα έγινε Φλώρινα αργότερα. Οι Τούρκοι, οι όποιοι κατέλαβον κατά τόν 15ον αιώνα την περιοχή, την ώνόμασαν «Γιοϋλ - 'Οθασί», δηλ. Πρασίνη.

Κατά την Έλληνική Έπανάστασι ο πληθυσμός της περιοχής ξεσηκώθηκε εναντίον τών τυράννων, άλλ' ή έξέγερσις πνίγηκε στο αίμα και πολλοί κάτοικοι της Φλωρίνης κατέφυγαν στην Παλαιάν Έλλάδα όπου έπολέμησαν με φαντασιμόν εναντίον τών Τούρκων.

Σήμερα οι φιλήσυχοι και εργατικοί πληθυσμοί της περιοχής καταγίνονται στις παραγωγικές τους εργασίες, στην άνοι- κόδομσι και στις ειρηνικές των άσχολιές, για να ξαναγυρίση όλη ή περιοχή στην προπολεμική άκμή της. Έτσι ξαναέρχεται σιγά - σιγά και πάλι στην πολεμική της αίγλη και την πρόοδο ή ωραία πόλις, ή πράσινη Φλώρινα, που είναι ο 'Ακρίτας της Βορείου Έλλάδος.

Χωρικά της Φλωρίνης στη δουλειά.

τάριό της εκατοντάδες χιλιάδων δέντρα και ιδίως μηλιές κι άλλα όπωροφόρα έχουν δημιουργηθή και χάρις στο φωτάριο αυτό έχουμε τά έκλεκτά μήλα Φλωρίνης. Είναι τά γνωστά στρογγυλά και κατακόκκινα μήλα «Μπελφόρ» με γεύσι μπανάνας.

Μιά βόλτα στην πόλι μ'ας δίνει άφορμή να θυμηθούμε τις περιπέτειές της. Διαβάζουμε: Όδος Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, Μακεδονομάχων, Παύλου Μελά, Στεφάνου Δραγούμη, Βενιζέλου, ονόματα, που οι άνδρες, οι όποιοι τά έφεραν, έδωσαν στη Φλώρινα την ποθητή Έλευθερία, ή όποια και αυτή άκόμη φιγουράρει ως όδος. Στην κεντρική πλατεία που ονομάζεται «Πλατεία 'Ομονοίας», είναι πλήθος τά μαγαζιά πολυτελείας και τοπικής βιοτεχνίας με όλα τά είδη της χειροτεχνίας άπό κεντήματα και ταπητουργικά προϊόντα και φορέματα, μέχρι κάλτσες μάλλινες χωριάτικες και στρωσίδια πολύχρωμα και ώραιότατα.

Κοντά στην έμπορική κίνησι βρίσκεται και ή κοινωνική εξέλιξις της περιοχής Φλωρίνης, ή όποια άπό την άπελευθέρωσι και ύστερα έχει προοδεύσει καταπληκτικά. Πλήθος είναι τά ύφαντήρια, τά έμπορικά, τά έργα στήρια χειροτεχνίας και βιοτεχνίας.

Μικρούλα από τά μέρη της Φλωρίνης με τά γιορτινά της.

ΚΙΝΗΣΙΣ Ε.Ε.Σ.Ν.

Η Επιτροπή βραβεύσεως λευκωμάτων σχολ. αλληλο-γραφίας του σχολ. έτους 1949 — 50 απένειμε τά κάτωθι βραβεία.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α' ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 1) 'Αρσάκειον Γυμνάσιον (τάξεις ΣΤ')
- 2) » » (τάξεις Ε')
- 3) » » (τάξεις Δ')
- 4) » » (τάξεις Γ')
- 5) Β' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις Ζα)
- 6) » » (τάξεις Εθ)
- 7) » » (τάξεις Δα)
- 8) » » (τάξεις Δγ)
- 9) » » (τάξεις Γγ)
- 10) Παράρτημα Γυμνασ. 'Αρσακείου Ψυχικού.
- 11) Τοσίτσειον Γυμνάσιον (τάξεις Ζ).
- 12) Σχολή 'Αθηνών (Γέρ. Σαλβάνου).
- 13) 'Ιδιωτικόν 'Εκπαιδευτήριον «Βυζάντιον».
- 14) 'Ιδιωτ. 'Εκπαιδευτήριον «Δραγάσειον».
- 15) Σχολή Καλπάκα.
- 16) 'Εκπαιδευτήριον Εὐανθίας Πρωτοπαπᾶ.
- 17) Λύκειον «'Ελληνισμός» Κ. Σταυριανού.
- 18) Γ' Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 19) Ε' Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 20) 10ον Δημ. Σχολεῖον Β' Περιφ. 'Αθηνών.
- 21) 11ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 22) 8ον Δημ. Σχολεῖον Γ' Περιφ. 'Αθηνών.
- 23) 11ον Δημ. Σχολεῖον Γ' Περιφ. 'Αθηνών.
- 24) 6ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. Πειραιώς.
- 25) 21ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. Πειραιώς.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

- 26) Α' καὶ Γ' Δημ. Σχολεῖον Διδυμοτείχου.
- 27) Β' Δημ. Σχολεῖον 'Εδέσσης.
- 28) Παιδαγωγική 'Ακαδημία 'Ηρακλείου Κρήτης.
- 29) Πρότυπον Δημ. Σχολ. Παιδ. 'Ακαδ. 'Ηρακλείου.
- 30) 7ον Δημ. Σχολεῖον 'Ηρακλείου Κρήτης.
- 31) Γυμνάσιον Θηλέων Κοζάνης.
- 32) Β' Δημ. Σχολεῖον Κιάτου Κορινθίας.
- 33) Α' Δημ. Σχολεῖον Κίρκης.
- 34) 'Ελλην. Γυμνάσιον Μόρφου (τάξ. Ε').
- 35) 'Ελλην. Γυμνάσιον Μόρφου (τάξ. ΣΤ').
- 36) 'Ελλην. Γυμνάσιον Μόρφου.
- 37) Α' καὶ Β' Δ. Σχολεῖον Ναυπλίου (τάξ. ΣΤ').
- 38) Β' Δημ. Σχολεῖον Ξάνθης.
- 39) Δημ. Σχολεῖον Φιλώτας 'Αμυνταίου.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β'

ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 1) Β' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις Στ'β).
- 2) Β' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις Γα).
- 3) Ζ' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις Γ').
- 4) Τοσίτσειον Γυμνάσιον (τάξεις Η').
- 5) 'Ιδιωτική Σχολή 'Ελένης Κουρή.
- 6) 'Ιδιωτική Σχολή 'Ελένης Φιλιππίδου.
- 7) 'Ιδιωτική Σχολή Μαίρης Χατζήμπεη.
- 8) 'Εκπαίδ. «Τρεῖς 'Ιεράρχαι» Εἰρήνης Θεοκλάκη.
- 9) Ζάννειον 'Ορφανοτροφείον 'Αρρένων.
- 10) Α' καὶ Β' Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 11) 10ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 12) 15ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 13) Δημ. Σχολεῖον 'Ασούλου «'Αγίου 'Ανδρέου».
- 14) 16ον Δημ. Σχολεῖον Β' Περιφ. 'Αθηνών.
- 15) 23ον Δημ. Σχολεῖον Γ' Περιφ. 'Αθηνών.
- 16) Δημ. Σχολεῖον Καλυβίων Μεσογείων Δ' Περιφ.
- 17) 18ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. Πειραιώς.
- 18) Β' Δημ. Σχολεῖον Αἰγίνης.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

- 19) Δημ. Σχολεῖον 'Αγίου 'Αντωνίου Γόρτυνος.
- 20) Δημ. Σχολεῖον 'Αδριανῆς Α' Περιφ. Δράμας.
- 21) Δημ. Σχολεῖον 'Αξιοχωρίου Παιονίας.

- 22) 8ον Δημ. Σχολεῖον Βόλου.
- 23) Δημ. Σχολεῖον Γαλατάδων Γιαννιτσών.
- 24) Γ' Δημ. Σχολ. 'Ηρακλείου Κρήτης (τάξ. Ε').
- 25) Γ' Δημ. Σχολεῖον 'Ηρακλείου (ὁμάς γ').
- 26) 8ον Δημ. Σχολεῖον 'Ηρακλείου Κρήτης.
- 27) 14ον Δημ. Σχολεῖον 'Ηρακλείου Κρήτης.
- 28) Δημ. Σχολεῖον Καρυδίου Μεραμβέλλου Κρήτης.
- 29) Δημ. Σχολεῖον Καστρακίου Καλαμπάκας.
- 30) Δημ. Σχολεῖον Κάτω Φουρνῆς Μεραμβέλλου.
- 31) Δημ. Σχολεῖον Λαζαράτων Λευκάδος.
- 32) Α' Δημ. Σχολεῖον Πεδιάδος Κρήτης.
- 33) Β' Δημ. Σχολεῖον Ξάνθης.
- 34) Γ' Δημ. Σχολεῖον Ξάνθης.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γ'

ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 1) Β' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις Ζβ).
- 2) Β' Γυμνάσιον Θηλέων (τάξεις ΕΓ).
- 3) Τοσίτσειον Γυμνάσιον (τάξεις Δ').
- 4) 'Ιδιωτικόν 'Εκπαιδευτήριον Ε. Πρωτοπαπᾶ.
- 5) 13ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. 'Αθηνών.
- 6) 11ον Δημ. Σχολεῖον Β' Περιφ. 'Αθηνών.
- 7) 16ον Δημ. Σχολεῖον Β' Περιφ. 'Αθηνών.
- 8) Β' Δημ. Σχολεῖον Καλλιθέας Δ' Περιφ. 'Αθηνών.
- 9) 15ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. Πειραιώς.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

- 10) Δημ. Σχολεῖον 'Αγίας Παρασκευῆς 'Ιωλκού.
- 11) Δημ. Σχολεῖον 'Αγρίας Μαγνησίας.
- 12) Δημ. Σχολεῖον 'Αλέας 'Αργολίδος.
- 13) Δημ. Σχολεῖον 'Αξιοχωρίου Παιονίας.
- 14) Δημ. Σχολεῖον 'Ανω Σιατίστης Κοζάνης.
- 15) Δημ. Σχολεῖον Βραχασίου Κρήτης.
- 16) Β' Δημ. Σχολεῖον Διδυμοτείχου.
- 17) Γ' Δημ. Σχολ. 'Ηρακλείου Κρήτης (ὁμάς Α').
- 18) Β' Δημ. Σχολεῖον 'Ιστιαίας Εὐβοίας.
- 19) Δημ. Σχολεῖον Καρδακίων Κεφαλληνίας.
- 20) Δημ. Σχολεῖον Καλαφατιῶνων Κερκύρας.
- 21) Α' Δημ. Σχολεῖον Κύμης.
- 22) Δημ. Σχολεῖον Λάνθι 'Ηλείας.
- 23) Πυθαγόρειον Γυμνάσιον 'Αρρέν. Λ. Βαθέος.
- 24) Δημ. Σχολεῖον Λουτρακίου.
- 25) Δημ. Σχολεῖον Μελάνων Νάξου.
- 26) Δημ. Σχολεῖον Μεσοβουνίων Κεφαλληνίας.
- 27) 'Ελλην. Γυμνάσιον Μόρφου (τάξεις Β').
- 28) 'Ελλην. Γυμνάσιον Μόρφου (τάξεις Γ').
- 29) Δημ. Σχολεῖον Μυλοποτάμου Β' Περιφ. Δράμας.
- 30) Δημ. Σχολεῖον Νικηφόρου Α' Περιφ. Δράμας.
- 31) Δημ. Σχολεῖον Περούλαδων Κερκύρας.
- 32) Δημ. Σχολεῖον Πινῶν Μεραμβέλλου.
- 33) Δημ. Σχολεῖον Πλάκας Μήλου.
- 34) Δημ. Σχολεῖον Πιτσιδίων Κρήτης.
- 35) Α' Δημ. Σχολεῖον Σκύρου (Τμήμα Α').
- 36) Α' Δημ. Σχολεῖον Σκύρου (Τμήμα Β').
- 37) Δημ. Σχολεῖον Φουρφουρῶν Ρεθύμνης.
- 38) Δημ. Σχολεῖον Φιλαδελφειανῶν Θεσσαλονίκης.
- 39) Δημ. Σχολεῖον Φαρακλάτων Κεφαλληνίας.

ΕΠΑΙΝΟΣ

ΣΧΟΛΕΙΑ — ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 1) 'Ασυλον «'Αγίου 'Ανδρέου» (τάξεις ΣΤ').
- 2) 'Ασυλον «'Αγίου 'Ανδρέου» (τάξεις Ε').
- 3) 25ον Δημ. Σχολεῖον Γ' Περιφ. 'Αθηνών.
- 4) Δημ. Σχολεῖον Χλόης Αἰγίνης.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

- 1) Δημ. Σχολεῖον 'Αθρακόντε Λασηθίου Κρήτης.
- 2) Δημ. Σχολεῖον 'Αγίου Γεωργίου Πρεβέζης.
- 3) Δημ. Σχολεῖον 'Αγίου Κωνσταντίνου Ρεθύμνης.
- 4) Α' καὶ Β' Δημ. Σχολεῖον 'Αρδέας 'Αλμωπίας.
- 5) Δημ. Σχολεῖον 'Ατσαλένιου (10ον 'Ηρακλείου Κρήτης).

- 6) Β' Δημ. Σχολεῖον Βροντάδων Χίου (τάξεις Ε' καὶ ΣΤ').
- 7) Δημ. Σχολεῖον Βραγγιανῶν Καρδίτσας 'Αργι-θέας.
- 8) Δημ. Σχολεῖον Γριζάνου Τρικκάλων Θεσσαλίας.
- 9) Δημ. Σχολεῖον Δάρας Πυλίας.
- 10) Δημ. Σχολεῖον Ν. 'Επιδαύρου Ναυπλίας.
- 11) Δημ. Σχολεῖον Ζώλων Κεφαλληνίας.
- 12) Δημ. Σχολεῖον Κελεφᾶ Λακωνίας.
- 13) Δημ. Σχολεῖον Κουτσῶ Ξάνθης.
- 14) Δημ. Σχολεῖον Κτικᾶδου Τήνου.
- 15) Δημ. Σχολεῖον Κάτω Λαψίστης.
- 16) Δημ. Σχολεῖον Λαρύμνης Λοκρίδος.
- 17) Δημ. Σχολεῖον Λυγιάς 'Αμαλιάδος.
- 18) Γυμνασιακόν Παράρτημα Λουτρακίου.
- 19) Δημ. Σχολεῖον Μεταξάτων Κεφαλληνίας.
- 20) Δημ. Σχολεῖον Νίππου 'Αποκορώνου.
- 21) Δημ. Σχολεῖον Πλωμαρίου Λέσβου.
- 22) Δημ. Σχολεῖον Παλαιοθαλασσίνης 'Ηλείας.
- 23) Δημ. Σχολεῖον Ρουπακίου 'Αμαλιάδος.
- 24) Δημ. Σχολεῖον Σταυρακίων Μαλεβυζίου.
- 25) Πρότυπον Δημ. Σχολεῖον Παιδαγωγ. 'Ακαδ. Τριπόλεως.
- 26) Δημ. Σχολεῖον Χώρας Πυλίας.

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΠΑΛΙΑΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

- 1) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας διὰ τὸ Δημ. Σχολ. 'Αγ. Πέτρου Δράμας 10 μικρὰ δέματα μετ' εἶδη ἱματισμοῦ καὶ γραφικῆς ὕλης.
- 2) 'Ιδιωτ. Σχολ. Μιχαλοπούλου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Γραμμένης Δράμας 26 σάκκους καὶ δύο χαρτοκιβώτια μετ' εἴδη.
- 3) 'Εκπαιδευτήρια Λεωνοδοπούλου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πισοδερίου Φλωρίνης 3 χαρτοδέματα μετ' γραφικὴν ὕλην.
- 4) 7ον Δημ. Σχολ. Β' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. 'Αγναντῶν 'Αρτης 1 ξυλοκιβώτιον μετ' γραφικὴν ὕλην κλπ.
- 5) 'Ιδιωτ. Σχολή Χουμεριανοῦ διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πολυκάρπου 'Αλμωπίας 1 δέμα μετ' γραφικὴν ὕλην καὶ καραμέλλας.
- 6) Γυμνάσιον Θηλέων Ν. Σμύρνης διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πέτρας-Ζαγορίου 1 δέμα μετ' καραμέλλας.
- 7) Γυμνάσιον 'Αρσακείου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. 'Αε-τοῦ Θεσπρωτίας 3 σάκκους μετ' σχολικὰ εἶδη.
- 8) 'Ιδιωτικὴ Σχολή Χατζήμπεη διὰ τὸ Δημ. Σχο-λεῖον Μανωλιάς Σουλίου 6 δέματα μετ' εἴδη.
- 9) 21ον Δημ. Σχολ. Α' Περιφ. Πειραιῶς διὰ τὸ Δημ. Σχολ. 'Αγ. Γερμανοῦ 1 δέμα μετ' 9 βιβλία.
- 10) Παράρτημα 'Αρσακείου Ψυχικοῦ διὰ τὸ Δημο-τικόν Σχολεῖον Λαλίζης 'Ιωαννίνων 4 δέματα μετ' εἴδη.
- 11) 25ον Δημ. Σχολ. Α' Περιφ. Πειραιῶς διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πυγαδίων 'Ιωαννίνων 2 χαρτοδέματα μετ' σχολικὰ εἶδη.
- 12) 5ον Δημ. Σχολ. Β' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Λυγγιάδων 'Ιωαννίνων 2 σάκκους μετ' σχολικὰ εἶδη καὶ ἱματισμόν.
- 13) Σχολή Σαλβάνου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Βερενί-κης 3 δέματα μετ' εἶδη ἱματισμοῦ.

ΝΕΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ

- 1) 'Ιδιωτικὴ Σχολή 'Αλεξοπούλου καὶ 3ον 'Ηρα-κλείου διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Καλλίου-Δωρίδος 2 δέ-ματα μετ' γραφικὴν ὕλην κλπ.
- 2) 3ον Γυμνάσιον 'Αρρένων 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Προυσοῦ Εὐρυτανίας 1 χαρτοκιβώτιον μετ' εἴδη.
- 3) 14ον Δημ. Σχολεῖον Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν 16 δέ-ματα μετ' εἴδη διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Προμάχων 'Αλμωπίας.
- 4) 1ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφ. Πειραιῶς διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Κάτω Βροντοῦς Δράμας 1 δέμα μετ' εἴδη.

- 5) 19ον Δημ. Σχολεῖον Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μενιδίου 'Αρτης 5 χαρτοδέματα μετ' σχο-λικὰ εἶδη.

- 6) 3ον Δημ. Σχολ. Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Παπαδάτων Πρεβέζης 54 μικρὰ δέματα μετ' διά-φορα εἶδη.

- 7) Δημ. Σχολ. Παλ. Φαλήρου διὰ τὸ Δημ. Σχο-λεῖον Νεγάδων Ζαγορίου 4 δέματα μετ' εἶδη ἱματισμοῦ.

- 8) 22ον Δημ. Σχολ. Δ' Περιφερείας 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Χαμηλοῦ Παιονίας 16 μικρὰ δέματα μετ' εἴδη.

- 9) 1ον Δημ. Σχολ. Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Σχολεῖον Παναγιώτας 'Εδέσσης 5 δέματα μετ' διά-φορα εἶδη.

- 10) 5ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Περιστερίου Δράμας 4 χαρτοκιβώτια μετ' εἴδη σχο-λικὰ εἶδη.

- 11) 9ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ν. Σάντης Κομοτινῆς 6 δέματα μετ' σχολικὰ εἶδη.

- 12) Δημ. Σχολ. 'Αγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Δογάνης Παιονίας 4 χαρτοκιβώτια μετ' σχολικὰ εἶδη.

- 13) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Βούλας διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Σεβαστιανῶν 'Εδέσσης 1 σάκκον μετ' σχολικὰ εἶδη.

- 14) 8ον Δημ. Σχολ. Ν. Κόσμου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Φλαμπούρου 'Αμυνταίου 1 σάκκον μετ' σχολικὰ εἶδη.

- 15) 5ον Δημ. Σχολ. Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον 'Αψάλου 'Αλμωπίας 1 βαρέλι καὶ 1 σάκκον.

- 16) 10ον Δημ. Σχολ. Δ' Περιφ. 'Αθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Κισλάρ Φαρσάλων 2 σάκκους, 4 ξυλοκι-βώτια καὶ 11 χαρτοδέματα μετ' εἴδη.

- 17) Ράλλειος Παιδαγωγικὴ 'Ακαδημία διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Τριστενοῦ Ζαγορίου 3 δέματα μετ' σχολικὰ εἶδη καὶ ἱματισμόν.

- 18) 'Ιδιωτικὴ Σχολή 'Ηλιάδου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Περιβολίου Δομοκοῦ 2 δέματα μετ' εἶδη ἱματισμοῦ κλπ.

- 19) 'Εκπαιδευτήριον 'Ιωάννου 'Ιεσσαί διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μαυρονερίου Φιλιατῶν 1 δέμα μετ' γραφικὴν ὕλην κλπ.

- 20) Σχολή Εὐαγγελινίδου διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Κοκ-κίνου Δωρίδος 11 δέματα μετ' σχολικὰ εἶδη καὶ εἶδη ἱματισμοῦ.

- 21) Δημ. Σχολ. Χαλασμένης Αἰγίνης διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Σουλίου Χριστοβασίλη 1 δέμα μετ' εἴδη.

ΟΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Οἱ 'Ερυθροσταυρίται μαθηταὶ δὼν τῶν Γυμνασίων Πειραιῶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν καὶ τοῦ Νέου 'Ε-τους, εἰς διὰ τὴν μετ' ἐπιμελείας καθήκοντα τῶν ἑσχα-λάν τὰ κάλαντα καὶ συνέλεξαν ποσὸν ἐκ δραχμῶν 5.997.000.

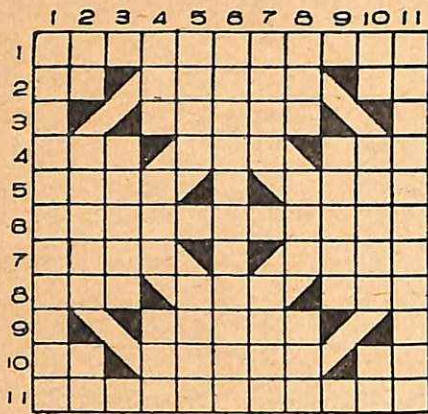
Τὸ ποσὸν τοῦτο μᾶς ἐστάλη ἵνα διατεθῇ διὰ τὴν ἀ-γοράν γραφικῆς ὕλης καὶ σχολικῶν βιβλίων δι' ἀπόρους μαθητὰς τῶν περιφερειῶν Φλωρίνης καὶ 'Αρδέας παρὰ τῶν 'Επιθεωρητῶν τῶν ὁποίων ἐζητήθησαν σχετικαὶ πληροφορίες.

Συγχαίρομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τὴν ἀραιὰν αὐτὴν ἐκ-δήλωσιν ἀλληλεγγύης.

ΣΧΟΛΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Πολλὰ Σχολεῖα μᾶς ζητοῦν πρόχειρα φαρμακεία. Εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος ἐδημοσιεύσαμε τί πρέπει νὰ περιέχῃ ἓνα τέτοιο φαρμακεῖο. Ἡ ἀξία τῶν φαρμά-κων εἶναι περίπου 70 χιλ. δραχ. Γὰρ θῆκη οἱ 'Ερυθρο-σταυρίται μποροῦν νὰ κατασκευάσουν μόνοι τοὺς ἓνα μικρὰ κουτάκι διαστάσεων πλάτους 0,20, μήκους 0,27, ὕψους 0,10 μετ' ἀνάλογα χωρίσματα καὶ τὸν 'Ερυ-θρὸ Σταυρὸν εἰς τὸ κάλυμμα. Μετ' ὅλην προσπάθειαν ὅλα σχεδὸν τὰ Σχολεῖα ὅσα δὲν ἔχουν φαρμακεία θὰ ἀπο-κτήσουν τὸ πρόχειρον φαρμακεῖόν τοὺς, ἀφοῦ τὸ μὲν κου-τάκι θὰ τὸ κάνουν οἱ 'Ερυθροσταυρίται, τὸ δὲ περιεχό-μενόν του μποροῦν νὰ τὸ προμηθευθοῦν εἴτε δι' ἀγορᾶς εἴτε καὶ ἐνδεχομένως καὶ ἀπὸ δωρεάς.

19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Με αυτή ψάλλουν οι ποιηταί — κοιμίζω. 2) "Αρθρον — "Οδοντοστιχία — ΑΔ. 3) Μικρής ηλικίας (θηλ.). 4) Θάλασσα (άρχ.). — Συμπερασματικό — Φύλαρχος. 5) Δεν είναι καθόλου καλά. — Προστακτ. του τρώγω. 6) Λιμνη και πόλις της "Ισπανίας. 7) «'Εν τούτω...» — Κοντά (δημ.). 8) Τό λέν αυτό οι Κρητικοί. — "Οπτασία. — "Ομοιωματικό. 9) Σκέπτομαι χωρίς κακία (ἐπίρ.). 10) Τελικόν — "Αναφορική αντωνυμία (πληθ.). — Συνεχόμενα σύμφωνα. 11) Είναι ο "Ολυμπος. — "Απαραίτητη στά άλογα που ίππεύονται.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ψυχική ταραχή. — "Ο ήχος της καμπάνας. — 2) Νότα. — Μ' αυτήν πιάνουμε πράγματα ψιλά. — ΑΟ. 3) Ευχάριστο και πνευματικό παιγνίδι. 4) Τρία γράμματα από γυναικείο χαϊδευτικό όνομα. — Κατάρα (άρχ.). — Πρόθεσις. 5) Σε μακρινή απ' άλλων απόστασι (άνορθόγραφα). — "Απαραίτητη σε συστάσεις των πόλεων. 6) Γάλλος φιλόσοφος. 7) Παίρνω δύναμι. — Νοστιμίζει. 8) Τρία γράμματα που τρέμουν οι στρατιώται. — Διαλύει το σκοτάδι. — "Αφισε (δημ.). 9) Σταλαματιά, σταλαματιά. 10) Θρεπτική τροφή. — Μεταφορικό. — Τελικόν. 11) Δένω (προστακτ.). — "Ο Βασιλεύς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
10ον Γυμνάσιον "Αρρένων "Αθηνών

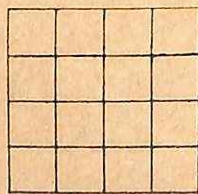
ΑΙΝΙΓΜΑ

Σε τίποτα δεν έφταιξα
και σεις σκληροί μου φίλοι
χτυπώντας το κεφάλι μου
θάβετε το κορμί μου.

ΚΑΡΑΚΛΗΣ ΣΤΥΛ.

Δ' Τάξ. Γυμν. Ν. "Ιωνίας

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

ποθετηθούν οι αριθμοί 2, 5,

7, 8 με τρόπο στο παρακάτω τετράγωνο ώστε οριζοντίως και καθέτως να δίνουν άθροισμα (22).

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Κ. ΠΑΓΙΔΑΣ
Μαθητής Γυμνασίου Νικαίας

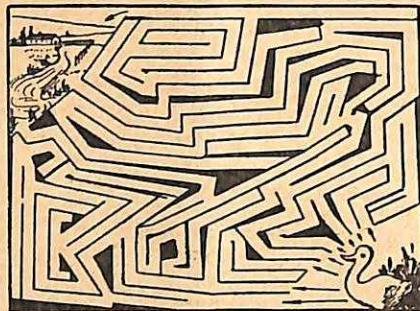
ΣΚΑΛΑ

1) — — — — —
2) — — — — —
3) — — — — —
4) — — — — —
5) — — — — —
6) — — — — —
7) — — — — —

1) Πόλις του Βελγίου.
2) "Ολος ο έξοπλισμός του πλοίου.
3) "Ηφαίστειον στη Σικελία.
4) Μία εκ των 5 "Ηπειρών.
5) Πρόθεσις.
6) Δύο ίδια φωνήεντα.
7) "Αντωνυμία άναφ. (πληθ.).

("Ολα αρχίζουν από Α και τελειώνουν ει: Α).

ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΜΑΙΡΗ
Γυμνάσιον Κιλκίς

Παρ' όλο το κύρο, που έχει, ή πά-
πια θέλει να κάνη το λουτρό της στη
λίμνη, αλλά δεν ξέρει το δρόμο.

"Οδηγήστε την.

ΦΑΙΔΩΝ Θ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

Γυμνάσιον "Αρρένων
Καβάλας

ΤΑ ΠΤΗΝΑ

ΣΑΝ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΜΑΣ

Είμαι βεβαία πως δεν υπάρχει αν-
θρωπος που να μην αντιλαμβάνεται
την αφάνταστη όφέλεια που μας
κάνουν τα πτηνά. "Εκτός βίβαια ά-
πό το ωραίο και χαρούμενο κελάδη-
μά τους, που άνοίγει ή ψυχή μας,
λογαριάζονται και σωστοί ευεργέται
μας αν λάθωμε ύπ' όψιν μας πως
όλη την ημέρα δεν κάνουν τίποτε άλ-
λο παρά πως να φάνε περισσότερα
έντομα από εκείνα που βλάπτουν την
υγεία μας και από εκείνα που γί-
νονται άφορμή πολλές φορές να πη-
γαίνουν χαμένοι οι κόποι και οι προσ-
πάθειες των γεωργών μας. Σε μι-
κρότερη τάξη, κάποτε θυμούμαι ό
διδάσκαλός μας μάς μιλούσε για ένα
φυσιογνωστικό μάθημα. "Αφού τε-
λείωσε ή παράδοσις του μαθήματος
άνοίξαμε μιά συζήτησι επάνω σε

παρόμοιο θέμα δηλ. επάνω στις ώ-
φέλειες των πτηνών. "Εβγάλαμε θυ-
μούμαι σαν συμπέρασμα από εκείνη
την ημέρα πως, «τα πουλάκια ει-

ΕΛΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙ

"Ελα μέσα, σπουργιτάκι,
σ' αγαπώ σαν αδελφάκι.
"Ελα, και μη φοβηθής.

Μπές απ' το παραθυράκι
κι' έχω ψιχούλα ψωμάκι
και φωτιά να ζεσταθής.

"Εξω βρέχει. Κρύο κάνει
ό Βοριάς θά τα ξεκάνη
τά καμμένα τα πουλιά.

"Ανεμος έδω δέ φθάνει
είναι σίγουρο λιμάνι
και θερμή θερμή φωλιά.

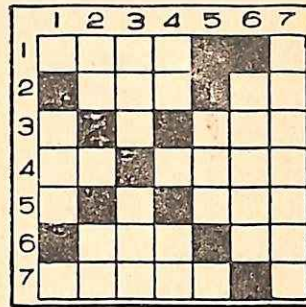
ΣΑΡ. Γ. ΚΩΤΣΑΡΙΔΗΣ
(Δημ.)λος)

ναί χωρίς άμφιβολία οι μόνοι είλι-
κρινείς και οι μόνοι άφωσιωμένοι φί-
λοι μας». Θυμούμαι μάλιστα πως
μαζί με τα συμπεράσματα αυτά του
τετραδίου των εργασιών, έδώσαμε
και έναν όρκον μπροστά στον δά-
σκαλό μας μέσα στην ιερά εκείνη
στιγμή του μαθήματος, πως δεν θά
καταδεχθούμε ποτέ να βρασιλιάσμε
πουλάκι γιατί μαθαίναμε πιά πέρα
για πέρα πόσο αυτά φροντίζουν
και ενδιαφέρονται για το πολυτιμώ-
τερο πράγμα, δηλ. για την υγεία
μας. Θυμούμαι μάλιστα πως το έργο
τους αυτό το συνεδέσαμε με εκείνο
των φυτών και δεν βρήκαμε παρά
μόνον ομοιότητες και καμμιιά μά
καμμιιά διαφορά. Τα φυτά-ομοιάζουν
και αυτά πολύ με τα πτηνά εν σχέ-
σει με το έργο που εκτελούν. Τα
πτηνά έμπρός στον φοβερό έχθρο
των δένδρων, τις κάμπιες στέκονται
άτρόμητοι ύπερασπισταί. "Επίσης τα
πτηνά είναι οι άγγελιοφόροι της ά-
νοίξεως. Κάθε πρωί κάνουν τη γλυ-
κειά δέησί τους προς τον Πλάστη
και τον εύχαριστούν για τα τόσα κα-
λά που τους έχάρισε. Τη μελωδική
φωνή, το ωραίο χρώμα, τα πολύ-
χρωμα φτερά τους και τόσες άλλες
όμορφιάς. Τα πουλάκια με τη μελω-
δική φωνή τους κάνουν κάθε εργα-
τικό άνθρωπο να ξεχνά τους κόπους
της καθημερινής εργασίας. "Αν κα
νένα βράδυ σεληνοφώτιστο βρεθούμε
σε ένα δάσος θά μείνωμε μαγεμένοι
από τη γλυκειά μελωδία του άηδο-
νιού, που είναι ό βασιλεύς των πτη-
νών. Μερικά όμως άσκεπτα παιδιά
με διάφορα μέσα σκοτώνουν τα που-
λάκια που είναι στα κλαδιά των δέν-
δρων, και χαλούν τις φωλιές των
δηλ. το σπιτάκι τους. "Από δώ και
πέρα όμως κανένα παιδί δεν πρέπει
αλλά πρέπει να προστατεύη τα πτη-
νά αφού μάς όφελουν τόσο πολύ.

ΕΛΕΝΗ ΛΟΥΜΟΥ

3ον Δημ. Σχολ. Β' Περιφ. "Αθηνών

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πρόθεσις καταχρηστική. 2) "Α-
όριστος άντωνυμία. — "Ομοια σύμ-
φωνα. 3) Τρία γράμματα από το έ-
πτά καθέτως. 4) Σύνδεσμος ειδικός.
— Τα είχαν έτοιμάσει από την Παρα-
σκευή οι Μυροφόρες. 5) Νότα. 6)
"Επιμεριστική άντωνυμία. — Δίφθογ-
γος. 7) "Η μεγαλύτερα έορτή των
χριστιανών.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Δεύτε λάβετε... 2) Δύο σύμ-
φωνα. — Βυζαντινή νότα. 3) "Αριθ-
μητικό άπόλυτο. — Πρακτορείο άλ-
λά και άρθρο. 4) Προσωπική άν-
τωνυμία (β' προσ.). — Δύο γράμμα-
τα από την πρώτη λέξη των χαιρετι-
σμών του Πάσχα. 5) Λοιπόν. — 6)
Τό 4 όρίζοντ. με ένα Τ. 7) "Εκεί έ-
φανερώθη ό Χριστός εις δύο μαθη-
τάς του την ίδίαν ημέραν που άνε-
στήθη.

Δ. ΚΑΣΣΕΡΗΣ
Γυμνάσιον Ευλοκάστρου

ΣΥΝΘΕΣΙΣ

Στην αρχή κάθε μιάς από τις πα-
ρακάτω λέξεις να προστεθής ένα
γράμμα, ώστε να σχηματισθούν άλ-
λες τόσες νέες λέξεις που τ' αρχικά
τους να αποτελούν το όνομα της έρ-
μου μιάς "Ηπείρου.

ΤΑΥΡΟΣ. — ΓΑΜΟΣ. — ΑΣΜΑ.
— ΧΡΗΣΤΟΣ. — ΑΓΑΣ. — ΚΑΚΟΣ.

Γ. ΑΦΟΡΔΑΚΟΣ

Γυμν. "Αγίου Νικολάου - Κρήτης

Νά αντικατασταθούν οι στιγμές με
τά παραλειπόμενα στοιχεία:
Π.ο.η.ε.ς, "Ι.ο.ρ.τ.ς, Ε.Ι.ρ.ν.Ι.ς,
"Α.ρ.π.λ.ς, "Α.η.ν.ά, Μ.κ.ν.ς,
Κ.ρ.υ.α, "Α.τ.ό.ε.α, Ξ.ν.Ι.π.ς,
Ε.ρ.π.δ.ς, Φ.κ.ς.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γυμν. "Ιτέας

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ

"Ο καθηγητής: Ποία γραμμή
ένώνουσα δύο σημεία είναι συντομω-
τέρα;

"Ο μαθητής: "Η άεροπορική,
κύριε.

ΚΩΦΙΔΗΣ ΛΑΖΑΡΟΣ
Γυμνάσιον Γιαννιτσών

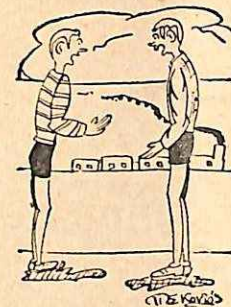
ΤΟ ΦΤΩΧΙΚΟ ΜΑΣ

Τό φτωχικό μας τό σπιτάκι
κρυμμένο μες στα δειλινά,
με τό τρεχούμενο νεράκι
που τραγουδά στη ρεματιά.

Μικρά ξυλένια καρεκλάκια
μ' ένα τραπέζι φτωχικό,
ένα κρεβάτι από ξύλα
κι' ένα χαγιάτι φωτεινό.
"Εχει δροσάτα λουλουδάκια
μες στο ποτήρι ή μαμά
κυκλάμινα, μαργαριτούλες
κι ακόμα λίγα δειλινά.

Στο φτωχικό μας τό σπιτάκι
χτίζουν φωλιές τα πουλιά
και στέλνει ό ήλιος την ημέρα
τά πιά δροσάτα του φιλιά.

ΡΑΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ
Μαθήτρια Β' Γυμν. Θηλ. "Αθηνών

Νίκος: Τό τελευταίο βαγγόνι
του τράνου είναι επικίνδυνο στις έκ-
τροχιάσεις.

Γάκης: Γιατί τό βάζουν λοιπόν;
Π. ΚΟΝΤΟΣ
10ον Γυμν. "Αορένων "Αθηνών

Μαμά: Τάκη, στο ντουλάπι είχα
βάλει χθές δύο μήλα. Πώς σήμερα
βρίσκει ένα;

Τάκης: Γιατί ήταν σκοτεινά μα-
μά και δεν είδα και τό άλλο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΕΡΑΜΑΣ
10ον Γυμνάσιον "Αρρ. "Αθηνών

ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 1

"Οριζοντίως: 1) "Ισοκράτης. 3) "Ολμος.
4) Σάμα. Σινά. 6) Σάλα. — Πώμα. 7)
"Αρτον. 9) "Ηπειρώτης.
Καθέτως: 1) "Ιρις. — Σιγή. 3) "Ο-
μαλά. 4) Καλά. — "Αρνί. 6) "Ασος. — Πο-
νώ. 7) Σιδών. 9) Σύκα. — "Αρης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 2.

"Οριζοντίως: 1) Χριστόφορος. 2) ΑΩ. —
"Ια. — Αί. — Μά. 3) Σά. — Σί. 4) Τσέ. —
"Από. — Στό. 5) "Ιλ. — "Αλώνι. — "Ας.
6) "Ααρ. — Γάρ. 7) Σύς. — "Ινα. — Δάν.
8) Λεία. — Θήσω. 9) Ρίον. — Κώς. 10)
"Αν. — Μίμος. — Ζώ. 11) Νομάς. — Κί-
μων.
Καθέτως: 1) Χαρτί. — Σλοάν. 2) Ρώ. —
Σλαύε. — Νό. 3) Σέ. — "Ασίρ. 4) Σία.
— Αρ. — Αίμα. 5) Τά. — "Αλ. — Οίς.
6) "Απω. — Νά. 7) Φά. — "Ον. — Κόκ.
8) Οίς. — ΙΓ. — Θάσια. 9) "Ις. — "Α-
δης. 10) ΟΜ. — Τάρας. — Ζώ. 11) Σά-
μος. — Ναπών.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Σωκράτης — Σωτήρ — "Ηκδ — Ρας —
Κρατώ — Κρά — "Ηρα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 3

"Οριζοντίως: 1) Διονύσιος. 3) Ρακί. —
Μαμά. 5) Ρισελίε. 7) "Ηρμα. — Θήρα. 9)
"Αρκτούρος.
Καθέτως: 1) Δώρο. — Χήνα. 3) Κρίνω.
4) Ναι. — "Αλτ. 5) Σήμ. — Θού. 7) "Α-
λίκη. 9) Σιάμ. — Χάος.

ΣΚΑΛΑ 1

"Ανά — "Ανα — "Ανα — "Αραβία —
"Αρώματα — Αίθιοπία — "Αναστασία.

ΤΡΙΓΩΝΟ 1

Αίρετικός — Αίθιοπος — "Ασχημος — "Α-
σπρος — Αίμος — "Ατίς — "Αλς — "Αν — Α.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

"Οριζοντίως: 1) 23 — 6 — 19 — 2 — 15.
2) 10 — 18 — 1 — 14 — 22. 3) 17 — 5
13 — 21 — 9. 4) 4 — 12 — 25 — 8 —
16. 5) 11 — 24 — 7 — 20 — 3.

ΡΟΜΒΟΣ 1

Ω — "Ισα — "Ωσανά — "Ανά — Α.

ΤΡΙΓΩΝΟ 2

Πυρήν — "Υψος — Ροή — "Ης — Ν.

ΑΙΝΙΓΜΑ 1

Σιδηρό — δρομος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΙΣ

Κατά πρώτον γεμίζομεν τό δοχείον που χω-
ρεί 3 όκάδες, τό αδειάζομεν εις τό 7 ύστερα
τό επαναλαμβάνομε ώστε τό ψυγείον που χω-
ρεί 7 όκάδες να έχη 6 όκάδες, κατόπιν γεμί-
ζομε και τό 3 ώστε εις τό δοχείον που χωρεί
10 όκάδες να έχη μείνη 1 όκά. "Υστερα από
τό 3 γεμίζομε τό 7. "Ετσι στο 3 μένουν 2
όκάδες. Καί τό 7 τό αδειάζομε εις τό 10 εις
τό όποιον είχε μείνει 1 όκά και 7 που βά-
ζομε τώρα γίνονται 8 όκάδες. Κατόπιν τό δο-
χείον που έχει 2 όκάδες τό αδειάζομε εις τό
7 που είναι κενό. Τό 3 γεμίζομε πάλι μέσα
από τό 10 που έχει 8 όκάδες και τό αδειάζο-
με εις τό 7 που έχει 2 όκάδες. "Ετσι τό
κρασί έχωρίσθη εις δύο δοχεία ανά 5 όκάδες
τό ένα.

ΤΡΙΓΩΝΟ 3

Σάμος — "Αρης — Μής — "Ος — Σ.

ΤΡΙΑΙΝΑ

Καθέτως: Αίμος — Σαλαμίνος — "Αμμος.
"Οριζοντίως: Σάμος.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ

"Ελλάς.

ΣΚΑΛΑ 2

Πώς — Πάις — Πόρος — Πέρσης — Πη-
νεϊδς — Περικλής — Προποντίς — Πολυνεί-
κης.

ΑΙΝΙΓΜΑ 2

Φλωρίδα.
"Ο Ζώτος ειπε στο Σουρή «Περάστε θά
σ — αλατίσσωμεν» σαν να ήταν αλάτιστος. "Ο
δύ Σουρή ειπε στο Ζώτο «Χαιρετώ τους φι-
λους όλους και τον Ζώτο χωρίς τ δηλ. ως
Ζώ(τ)ο. "Επομένως και οι δύο είχαν δικαίον
παρεξηγήσεως διά τας προσβολάς.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Ψάρι — "Αθήρ — Ρήνα — "Ιράν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 4

"Οριζοντίως: 1) "Αγία. — "Αμός. 2) Μα-
ρία. 4) "Αρα — Γην. 5) Σί. — Ερ. 6)
"Από. — Αίς. 7) Σωρός. 9) Σύκα — Σύρα.
Καθέτως: 1) "Αρτα. — "Αρη. 3) Κάσος.
4) "Ανά. — "Ορα. 5) Ρά. — Αρ. 6) "Ατι.
— Ους. 7) "Αγρας. 9) Σιών Σινά.

ΣΚΑΛΑ 3

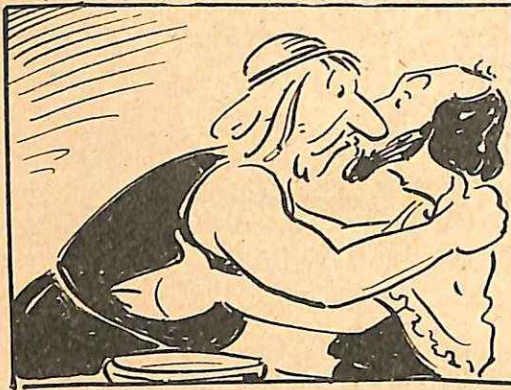
Μία — Μάνα — Μακρά — Μαρίκα —
Μαστίχα — Μολδαβία — Μαγειρίτσα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ

"Όπως τ'ις διηγείται στ' άνηψάνια του ό θεϊός Δημητράκης.

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΣΤΗ ΝΗΣΟ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ

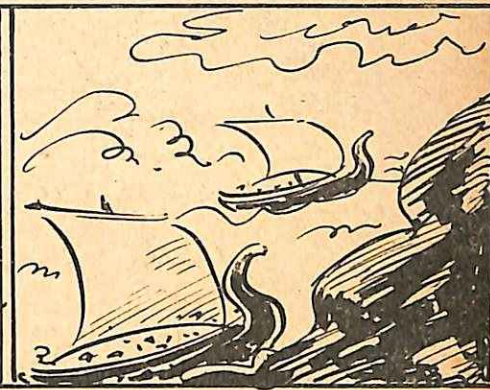
(5)

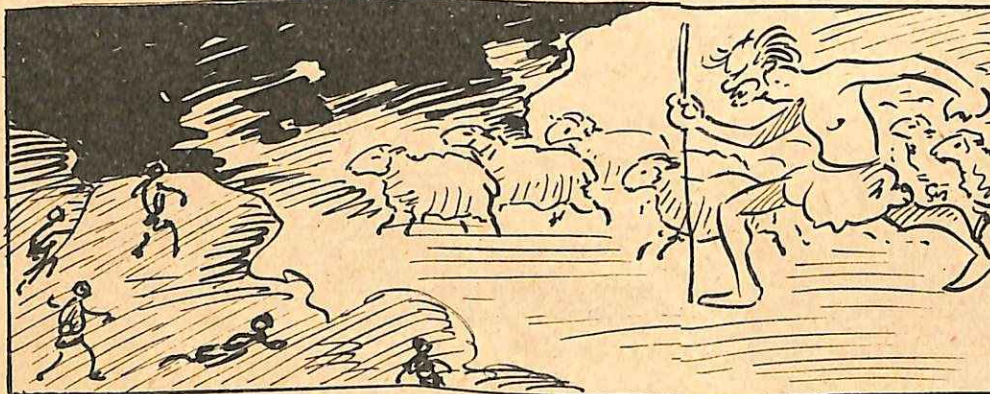
Κι ό βασιληάς: — Μά δέ μου λές
ποιός είσαι, ναυαγέ μου;
— Ό βασιληάς ό Όδυσσεύς.
— Γειά σου, συνάδελφέ μου!

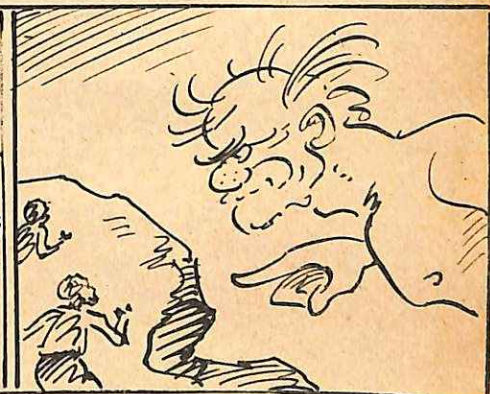
Κι ό Όδυσσεύς άρχινησε:
— Γυρνώντας άπ' την Τροία,
άφου πιό πρώτα σέ νησιά
σταθήκαμε δυό - τρία,

μιά μέρα ξάφνου πέσαμε
στή νήσο τών Κυκλώπων,
γιγάντων μ' έναν όφθαλμό,
φρικτών άγριανθρώπων!

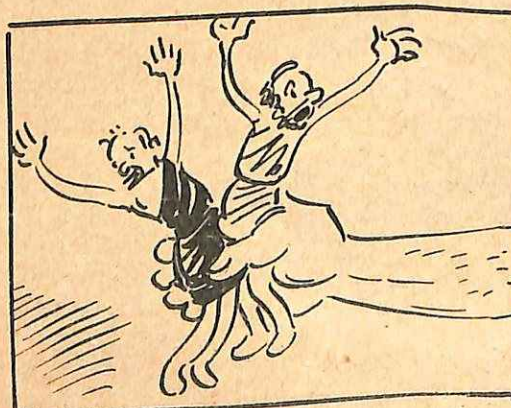

Περίεργοι, σέ μιά σπηλιά
έμπήκαμε οί καϋμένοι,
καί νάσου ένας Κύκλωπας
σέ λίγο μέσα μπαίνει,

μ' ένα κοπάδι πρόβατα
μεγάλα σάν γκαμήλες!
Όχι, τί τρεμούλες νοιώσαμε
καί τί άνατριχίλες...

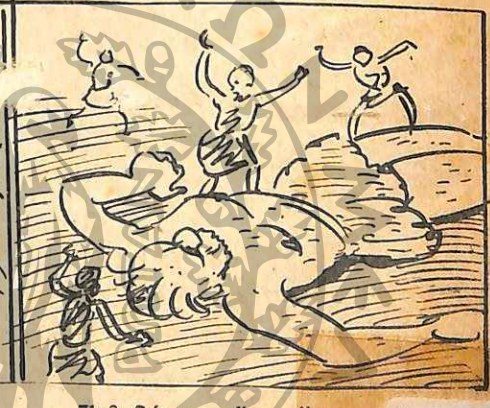
Ξάφνου μάς βλέπει. «Νά μεζές
περίφημος» φωνάζει.
Κι άμέσως δύο ναύτες μου
μέ τόνα χέρι άρπάζει,

τούς χώνει στή στομάρα του,
τά μάτια μισοκλείνει
καί χλούπ... σάν χάπια άμάσητους
εύθύς τούς καταπίνει!

«Στάσου, καϋμένε Κύκλωπα,
λυπήσου μας, του λέω.
Στάσου κ' έφέραμε νά πιής
κρασί πολύ ώραίο».

Τού δώσαμε όσο είχαμε.
Κ' εκείνος διψασμένος
όλο τό πίνει μονομιάς
καί πέφτει ζαλισμένος.
(Τί του φτιάσαμε πιο πέρα
θά τό πούμε άλλη